

تلفون نومروسی : یک اوغلی ۹۸۱
اداره خانه سی : غلطه بخشیه بازاری صاعقیلر خاننده ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :
آریستوروولوس د. خریستیدیسی

'Ασ'Ολα

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ</p> <p>✽ ΓΡΑΦΕΙΑ ✽ ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16 'Αριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ : 981, Ρέγα.</p>	<p>ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ</p> <p>'Εσωτερικὸ ἐτήσιον γρ. 30 'Εξωτερικὸ ἐτήσιον φρ. 10 > ἑξάμην. > 20 > ἑξάμην. > 6</p> <p>ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ</p> <p>'Εσωτερικὸ ἐτήσιον γρ. 54 'Εξωτερικὸ ... φρ. 18</p> <p>■ ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ ■</p>	<p>ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ</p> <p>ΔΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ</p> <p>Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.</p>
---	--	--

'Η Α. Ε. ὁ κόμης Βόλφ Μέττερνιχ.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Η ΩΡΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ

Εἰς τὴν αὐριανὴν εὐαγγελικὴν περικοπὴν ἐκτίθεται τὸ γεγονός τῆς ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ θεραπείας, τῆς συμπιπτούσης κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου, ἤτοι ἡμέραν μεγάλης ἀργίας, καὶ ἡ ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου προελθούσα κατὰ τοῦ Σωτῆρος κατακραυγὴ τῶν περὶ τοὺς θρησκευτικὸς τύπους ἐνασμενιζομένων.

— Ἀφοῦ τὸ Σάββατον εἶναι ἡμέρα ἀργίας, δὲν ἔπρεπεν οὐδ' ἡ θεραπεία, οὐδ' ἡ καλὴ αὕτη πράξις νὰ γίνῃ κατ' αὐτήν.

Τοῦτο μὲν ἦτο ἡ σχέψις ἐκείνων, ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς, διὰ τῆς προσφυοῦς αὐτοῦ ἀπαντήσεως, κατήσχυε πάντας τοὺς τὰ τοιαῦτα διαλογιζομένους, ἐθέσπισε δὲ τὴν ἀρχὴν, ὅτι διὰ τὴν καλὴν πράξιν οὐδεμία ἡμέρα, οὐδεμία ὥρα, οὐδεμία περίστασις εἶναι ἀκατάλληλος ἢ ἀνάρμοστος.

Οὐδεὶς ἀληθῶς περιορισμὸς πρέπει νὰ τίθεται κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καλοῦ.

Ὅμιλῶ γενικῶς. Καλὸν ἔργον δὲν εἶναι μόνον ἡ ἐλεημοσύνη, τὴν ὁποῖαν ὀφείλομεν εἰς τοὺς περὶ ἡμᾶς ἀπόρους· καλὸν ἔργον εἶναι καὶ πᾶν ὅ,τι ὀφείλομεν εἰς ἡμᾶς αὐτούς, εἰς τὸ πνεῦμά μας, εἰς τὴν ψυχὴν μας, πρὸς ἀνάπτωξιν μὲν ἐκείνου, πρὸς διάπλασιν δ' αὐτῆς· καλὸν ἔργον εἶναι καὶ πᾶν ὅ,τι ὀφείλομεν καθηκόντως εἰς τὴν οἰκογένειάν μας καὶ τὴν κοινωνίαν.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΣΤΙΧΟΙ

Η' ΧΑΡΑ

Πῆς μου, ποῦναι τοῦ Πλούτου τὸ παλάτι
χρόνια νὰ πάω νὰ τῶβρω ἐπιθυμῶ.

— Πάρε τὸ χέρο σου τοῦτο μονοπάτι
κ' ἔχε τὸ νοῦ σου δίπλα στὸν γκρεμῶ.

Καὶ θὰ τὸ βρῆς τοῦ Πλούτου τὸ παλάτι
μὰ ἡ θύρα του εἶναι τόσο χαμηλὴ,
ποῦ γιὰ νὰ τὴ διαβῆς, φτωχὸς διαβάτη,
πρέπει νὰ σκύψῃς χαμηλὰ πολὺ.

ΣΑΝ ΗΛΙΟΣ

Σὰν ἥλιος ἀπ' τ' ὀρθάνοιχτο τὸ παραθύρι,
ἔστ' ἡ ματιὰ σου ἀπὸ τὰ μάτια μου περῶ.
Γελῶ ἡ ψυχὴ μου στοῦ φωτός τὸ πανηγύρι,
λαμποκοποῦν τὰ σπλάχνα μου τὰ σκοτεινά.

Τὰ σύννεφα τῆς λύπης πάντα μακρὰ σας,
ὦ μάτια, ποῦ μοῦ φέγγετε μέσ' σιὴν ψυχῆ!
κι' ἂν κάποτε βουρκώσετε, τὰ δάκρυνά σας
νᾶνε χαρᾶς ἀκράτητης χροσῆ βροχῆ.

Ι. Π.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΔΥΟ ΣΧΕΔΙΑ

Κατέβαινον ἓνα πρωί, συνοδευόμενος ἀπὸ δύο φίλους μου, τὸν Μεγάλον Δρόμον. Τὸν κατέβαινα βιαστικά, καθὼς ὅλοι, ποῦ ἐπείγονται νὰ φθάσουν ἐνωρίτερον εἰς τὰς ἐργασίας των, τὰ καταστήματά των, τὰ γραφεῖά των. Εἶναι τὸ τακτικόν, τὸ ἡμερησίον προγύμνασμα ὅλων, προτοῦ ἀποδυθῶσιν εἰς τὸν καθημερινὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

Δι' αὐτὸ καὶ τὰς ὥρας ἐκείνας ὁ δρόμος αὐτὸς πλεονάζει ἀπὸ τὸ ρεῦμα τῶν βιαστικῶν ἀνδρῶν, ἀνάμεσα εἰς τοὺς ὁποίους δὲν λείπουν βέβαια καὶ αἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ ὠραίου φύλου, αἱ ὁποῖαι, πρωῖναι ἐπίσης, καθὼς οἱ ἄνδρες, σπεύδουν εἰς τὰς ἐργασίας των ἢ τὰς ἀγοράς των.

Ὁ εἰς ἀπὸ τοὺς συνοδοιπόρους μου, ἀφοῦ προηγουμένως ἐπισκόπησε τὸν ὁρίζοντα καὶ ἐσταμάτα τὸ βλέμμα του μόνον ἐπὶ τῶν διερχομένων γυναικῶν, στρέφεται καὶ μᾶς λέγει:

— Ἐχω μίαν ἰδέαν, ἀγαπητοί, τὴν ὁποῖαν εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ εὕρετε ὀρθοτάτην. Κανεὶς ἀπὸ σᾶς, πιστεύω, δὲν θ' ἀρνηθῆ, ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἀσχημοὶ γυναῖκες, καὶ μάλιστα, μερικαὶ ἐξ αὐτῶν, εἶναι τετρατωδῶς ἀσχημοί. Δὲν εἶναι σπάνιον νὰ βλέπῃ κανεὶς εἰς τὸν δρόμον του καὶ σώματα κοντά, δυσανάλογα μέλη, ἄχροα καὶ ἄψυχα μάτια, χεῖλη πλαδαρά, ὠχρὰ πρόσωπα, βάδισμα ἐλαεινόν, εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν γυναῖκα. Πολλάκις ἠσθάνθητε βέβαια τί φοβερὰν ἐντύπωσιν, τί ρίγος ἀπεχθείας προξενοῦν αἱ γυναῖκες αὐταί, αἱ ὁποῖαι, ὡσὰν νὰ μὴ ἐγνωρίζον τὴν ἀσχημίαν των, ἢ καλλίτερον, ὡσὰν νὰ ἐθεώρουν τὸν ἑαυτὸν των πρότυπον καλλονῆς, βγαίνουν στὸν δρόμον καὶ, ἀντὶ νὰ κρύβονται ἀπὸ γωνίαν σὲ γωνίαν, ἀντὶ νὰ περιπατοῦν μέσα σὲ κλειστὰ ἀμάξι, τούναντιον μάλιστα, ἐπιδεικνύονται μὲ προκλητικότητα καὶ σκορπίζον τὴν ἀηδέστεραν ἐντύπωσιν. Λοιπὸν, φίλοι μου, ἔχω τὴν ἰδέαν, ὅτι πρέπει νὰ παρακαλυθῆ ἡ ἐμφανὴς κυκλοφορία τῶν ἀσχημῶν γυναικῶν.

— Μπᾶ! ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ χεῖλη μας.

— Μὴ ἀπορρίψετε, ἐξηκολούθησεν ἐκείνος, διότι ὅ,τι προτείνω διὰ τὰς γυναῖκας αὐτάς, γίνεται ἤδη διὰ χίλια δύο παρόμοια πράγματα. Τόλμησε, παραδείγματος χάριν, νὰ περάσῃ τὸν Μεγάλον Δρόμον μὲ κάποιον δυσῶδες φορετίον. Ἄλλ'! δὲν θὰ σοῦ ἐπιτραπῆ, διότι προξενεῖς τὴν ἀηδίαν τῶν ἄλλων. Τόλμησε νὰ κτίσῃς ἐξ ἰδιοτροπίας ἓνα χαμόσπιτο ἀνάμεσα σὲ δύο μέγαλα. Ὅχι! δὲν θὰ σοῦ ἐπιτραπῆ, διότι καταστρέφεις τὴν ἀρμονίαν τοῦ δρόμου. Μέτρα πολὺ ὀρθὰ καὶ πολὺ λογικά. Διατί ὅμως νὰ ἀφίνωμεν νὰ περνοῦν τὸν ὠραῖόν μας δρόμον τὰ ζωντανὰ αὐτὰ καὶ ἐτοιμόρροπα ἐρείπια τῶν γραϊδίων ἢ τὰ κακοφτιασμένα πρόσωπα τῶν ἀσχημῶν γυναικῶν; Τί χρεωστῶ ἐγώ, σὲ παρακαλῶ, κάθε πρωί, καταβαίνοντας σιὴν δουλειά μου, νὰ ἀντικρύξω αὐτὲς τῆς ζωντανῆς ἀσχημίας; Εἰς ἓνα μέρος, ἡ συνήθεια δὲν ἐπιτρέπει εἰς τὰς ἐγκύους, ὅταν ὁ ὄγκος τῆς κοιλίας των εἶναι καταφανής, νὰ γυρίζουν εἰς τοὺς δρόμους, καὶ ἔτσι νομίζει κανεὶς εἰς τὴν χώραν ἐκείνην, ὅτι τὰ παιδιὰ δὲν γεννῶνται φρεσιολογικῶς· ἐν τούτοις μία ἐγκυος, ὅταν εἶναι μάλιστα ὠραία, δὲν βλέπω δὲ καὶ νὰ ἀσχημίζῃ τὸ περιβάλλον τῶν, ὅσον μία δυσειδὴς ἢ μία ἐτοιμόρροπος γραῖα. Χάριν τῆς καλαισθησίας, προτείνω νὰ μὴ κυκλοφοροῦν εἰς τοὺς κεντρικοὺς τοῦλάχιστον δρόμους αἱ ἀσχημοί.

— Δὲν συμμερίζομαι τὴν ἰδέαν σου, παρετήρησεν ὁ ἄλλος ἂν θέλῃς μάλιστα, προβαίνω μέχρι τοῦ ἀντιθέτου ἀκόμη. Ἐχω μίαν ὅλως διόλου διάφορον πρότασιν. Προτείνω, τοῦλάχιστον τὰς πρωῖνὰς ὥρας, νὰ μὴ κυκλοφοροῦν οὔτε αἱ νέαι οὔτε αἱ ὠραῖαι κυρίαί.

— Μπᾶ! διέφυγεν ἀπὸ τὰ χεῖλη μας.

— Μὴ με διακόπτετε με τὴν ἀπορίαν σας. Ἐξηγοῦμαι καὶ θὰ ἰδῆτε, ὅτι ἔχω δίκαιον. Καταβαίνωμεν ὅλοι βιαστικοί, διὰ νὰ πᾶμε σιὴν δουλειᾶς μας. Ὁ καθεὶς ἔχει τόσα νὰ σκεφθῆ! Κάποιος εἶναι οἰκογενειάρχης μὲ ὑποχρεώσεις, εἰς ἄλλος διευθύνει ἐργοστάσιον, τρίτος ἔχει κατάστημα μὲ πολυπληθῆ ὑπαλλήλων, μ' ἄλλους λόγους, ὅλοι

μας ἔχομεν νὰ σκεφθῶμεν, καὶ νὰ σκεφθῶμεν πολὺ πρακτικά, διὰ τὴν διατήρησιν τῶν οἰκογενειῶν μας, διὰ τὴν εὐημερίαν τῶν καταστημάτων μας. Ἐνῶ λοιπὸν καταβαίνομεν μὲ τοιαύτας σκέψεις, τζούμ! ἐμφανίζεται ἐμπρὸς σου μία σουλφίς. Ἐνα κομπὸ πεταχτὸ σωματάκι, δύο μάτια ὄλο φωτιές, δύο μάγουλα ἀφράτα, ἐν τῷ συνόλῳ εἰς ἀγγελίς, ποῦ εἰμπορεῖ νὰ φέρῃ ἕως εἰς τὴν κόλασιν μίαν λαγεῶνα ἀνδρῶν. Βλέπεις αὐτὴν τὴν σουλφίδα, τὴν ὁποῖαν ἀναδεικνύει ἀκόμη περισσότερον ἡ περιβολὴ τῆς καὶ τὸ βάδισμα, τὰ μάτια σου καρφόνονται εἰς αὐτὴν καὶ ὡς διὰ μαγίας ὁ νοῦς σου, ἡ ψυχὴ σου πετᾷ τὰς ἀσχολίας τῆς καὶ παρακολουθεῖ ἐπὶ πολὺ. Ἡ εἰκὼν τῆς δὲν ἐξαλείφεται ἀπὸ τὴν ἐντύπωσιν σου καὶ μένει ἐκεῖ, ἀφοῦ προηγουμένως ἐξετόπισε κάθε σκέψιν, πᾶσαν φροντίδα, κάθε πρακτικὸν σχέδιον. Εἰπέ μου, σὲ παρακαλῶ, ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν αὐτὴν, σὺ πῶς θὰ κάμῃς εἰς τὸ γραφεῖόν σου τὴν ἐμπορικὴν ἀλληλογραφίαν; ἐγὼ πῶς θὰ εἰμπορέσω νὰ ἐπιτύχω καλοὺς ὄρους πωλήσεων; καὶ ὁ κύριος πῶς θὰ κατορθώσῃ νὰ περμαζεύσῃ τὸ πνεῦμά του, διὰ νὰ γεμίσῃ τὸ φύλλον του; Εἰς ὅλων μας τὴν φαντασίαν, ἀνάμεσα εἰς τὰ κατὰστιχα καὶ εἰς τὰ τόπια τοῦ χασὲ θὰ χορευῆ ἡ κομπή, ἡ χαριτωμένη ἐκείνη μορφή μὲ τὰς ἀπαλὰς τῆς γραμμὰς καὶ τὸ ἐκφραστικὸν τῆς πρόσωπον. Φαντάζεσθε τί βάσανος εἶναι αὐτό. Διὰ τοῦτο προτείνω νὰ μὴ κυκλοφοροῦν, τοῦλάχιστον τὰς πρωῖνὰς ὥρας, αἱ εὐμορφοὶ κυρίαί.

— Σὺ τί λέγεις; ποῖος ἀπὸ μᾶς ἔχει δίκαιον; μὲ ἠρώτησεν καὶ οἱ δύο μᾶζι οἱ συνοδοιπόροι μου. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἐφθάσαμεν εἰς τὸν Γαλατῶν, ὁ καθεὶς διηυθύνθη εἰς τὴν ἐργασίαν του καὶ ἀφήκαμεν καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο ἄλυτον. Ἐν τούτοις αἱ κυρίαί μας εἶναι ἐλευθεροὶ νὰ κυκλοφοροῦν ὅλας τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας πρὸς πείσμα τῶν δύο φίλων μου.

Θ. Κ. Μ.

ΣΤΙΧΟΙ

ΠΟΤΕ

Ποτὲ δὲν ψιθύρισε τ' ἀγέρι
καθὼς ἀπόψε τόσο ἐρωτικά,
ποτὲ δὲν ἐτρεμόφεξε τ' ἀστέρι
τόσο γλυκά!

Ποτὲ, ποτὲ δὲν ἀνοιξαν οἱ κρῖνοι
τόσο λευκοὶ καὶ τόσο εὐωδιαστοί,
ποτὲ δὲν εἶχες τόσο καλωσύνη,
ποτὲ δὲν ἦσουν τόσο γελαστή!

Ο ΞΕΝΟΣ

Καπνίζει τὸ λυχνάρι' ἀποσταμένος
ὁ γέροντας στὸν ὕπνο ἀγκομαχῶ.

— Ποιὸς κρεῦσι τὴ θύρα;
— Ἄνοιξε, εἶμαι ξένος,
νὰ ξενυχτήσω θέλω μοναχά.

Σηκώνεται τρεμάμενος κι' ἀνοίγει
κι' ἀποκοιμῆται πάλι. Ἀγαλινὰ
ξημέρωσεν. Ὁ ξένος εἶχε φύγει,
μὰ ὁ γέρος δὲν ἐξύπνησε ξανά.

Ι. Π.

ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ

— Είναι μιάμιση ώρα, που έφυγα, και όμως δεν επέστρεψαν ακόμη. Τι τρέχει άρα γε;

Αυτά τα λόγια έκανε λάβανε, βαδίζον νευρικός εις τὸ δωμάτιόν του, ὁ Ἰωάννης Δημάδης. Περιέμενε τὸν θεῖόν του νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν ἐντολήν, τὴν ὁποίαν τὸν ἐπεφόρησεν.

Ἐπρόκειτο νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ ζητήσῃ ἐκ μέρους του τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Μαγδαληνῆς ἀπὸ τοὺς γονεῖς της.

Τὰ πάντα σχεδὸν εἶχον προετοιμασθῆ, εἰ γονεῖς τῆς Μαγδαληνῆς ὑπέδειξαν, ὅτι μετὰ χαρᾶς θὰ ἔκαμνον γαμβρόν τους τὸν Δημάδην, ὁ δὲ νέος, ὁ ὁποῖος ἠσθάνετο μεγάλην συμπάθειαν πρὸς τὴν δεσποινίδα, ἐφαντάζετο, ὅτι ἡ σημερινὴ ἡμέρα θὰ ἐπεβράβευε τοὺς πόθους του.

Ἐν τούτοις ἀνησῦχε. Ἡ βραδύτης τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ θεῖου καὶ κατὰ τι ἀόριστον μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του, τῷ ἔλεγον κακὰ προμηνύματα. Εἶχε δίκαιον ν' ἀνησυχῆ. Ὁ θεὸς του μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει σκυθρωπός.

— Θεῖε; ἠρώτησεν ὁ νέος.
— Ἐπὶ τοῦ παρόντος, παιδί μου, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ τίποτε.

— Πῶς; γιατί;
— Ἠρνήθησαν.

— Ἀκαταπόνητον, φοβερόν, ἀπελπιστικόν! Ἀλλά, θεῖέ μου, εἰλέ μου, τί ἔγινε;

— Ἴδού: ἀφοῦ ὠμίλησαμεν μερικὰ ἄσχετα πράγματα, τοὺς ἐξέθεσα τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς μου καὶ τοὺς ἐζήτησα διὰ σὲ τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Μαγδαληνῆς ἢ μητέρα της ἐφάνη ταραχθεῖσα, ἤρχισε νὰ λέγῃ μερικὰ διαφοροῦμενα πράγματα, τέλος δὲ μοῦ εἶπεν, ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σὲ δεχθῆ ὡς γαμβρόν, διότι ἔμαθεν, ὅτι εἶσαι χαρτοπαίκτης, πότης, ὀκνηρός.

— Θεῖέ μου, σκυφοπνία! Ἐγὼ οὐδέποτε ἔπιασα χαρτιά στὰ χέρια μου, οὐδέποτε ἔπια καὶ ἓνα ποτήρι ποτοῦ· ἐγὼ ὀκνηρός;

— Ἀκριβῶς ὅλ' αὐτὰ τὰ ἐξέθεσα λεπτομερῶς, διεμαρτυρήθην ζωηρῶς, διότι σὲ γνωρίζω, ἀλλ' ὡς ἀπάντησιν μοῦ εἶπον, ὅτι αἱ πληροφορίες, πᾶς ὁποῖας ἔλαβον, προέρχονται ἀπὸ φίλην στενήν τῆς οικογενείας, ἢ ὁποῖα ἀγαπᾷ τὴν Μαγδαληνὴν ὡς ἀδελφὴν της καὶ φροντίζει διὰ τὴν εὐτυχίαν της.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι ἀπελπιστικόν, θεῖέ μου! χάνω λοιπὸν τὴν ἀγάπην μου, χάνω τὸν ἀγγελὸν μου!

— Μὴ στενοχωρῆσαι· εἶσαι ἀκόμη μικρὸς καὶ δὲν εἶσαι ψυχραῖμος ἀπέναντι τῶν περιπετειῶν τῆς τύχης. Ἄφησε τὸ πρᾶγμα εἰς ἐμέ, ποῦ ἔχω ἄσπρα μαλλιά καὶ πείραν περισσοτέρων ἀπὸ σὲ. Ἐν πρώτοις οὐδὲν εἶναι ἀπελπιστικόν· οἱ γονεῖς τῆς Μαγδαληνῆς σὲ ἀπορρίπτουν, διότι εἶσαι — λέγουν — παίκτης, πότης, ὀκνηρός. Ὅταν ὅμως ἀποδειχθῆ τὸ ἐναντίον, τότε θὰ ζητήσουν συγγνώμην διὰ τὸ σφάλμα των καὶ θὰ σοῦ δώσουν τὴν Μαγδαληνὴν.

— Μὰ, θεῖέ μου, εἰσθε πολὺ ψυχρός.

— Ὅχι, παιδί μου, εἶμαι ἔμπειρος· δὲν χροιάζονται παραφοραὶ εἰς τὰ ζητήματα αὐτά, διότι πάντοτε βλέπτουν. Ἐγὼ ἔκαμα κατὰ καλλίτερον· ἐφρόντισα νὰ μάθω ποῖα ἦτο ἐκεῖνη ἢ κυρία, ἢ ὁποῖα ἔδωκε τὰς πληροφορίες αὐτὰς δι' ἐσὲ καὶ μοῦ φαίνεται, ὅτι ἀτεκάλυφα τὸν αἴτιον. Θέλεις νὰ τὴν μάθῃς;

— Ἀκοῦς; θεῖέ μου!

— Δαιμόν, εἶναι, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἢ κυρία Λευκὴ Ἰωάννου, ἢ ὁποῖα μένει εἰς τὴν ὁδὸν.

— Σ' εὐχαριστῶ, θεῖέ μου· θὰ ὑπάγω νὰ εὔρω τὴν κυρίαν αὐτὴν καὶ νὰ τῆς ζητήσω ἐξηγήσεις.

— Ἔστω, ἀλλὰ πρὸ παντὸς φρόνησιν καὶ μετριοπάθειαν. Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη συμβουλή, ποῦ ἔχω νὰ σοῦ δώσω.

Ὁ θεὸς ἐφυγεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦ ἀνεψιοῦ, ἀλλὰ καὶ ὁ νέος δὲν ἔμεινεν ἐκεῖ περισσότερον· μετὰ τὴν φλόγα, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὴν καρδίαν, ἔσπευσεν εἰς τὴν διεσθύνειν τῆς κυρίας ἐκεῖνης, ἢ ὁποῖα τὸν ἐσυκοφάντησεν. Ἦθελε νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτῆς ἐξηγήσεις.

Ἐφθασε, κατὰ τὰς ὁδηγίας τῆς διεσθύνσεώς της, εἰς τὸ σπίτι της, ἓνα πολυτελέστατον μέγαρον. Ὁ νέος ἐξεπλάγη.

— Πῶς εἶναι δυνατόν, ἐσκέπτετο, νὰ εἶναι τις τόσο κακός, ἀφοῦ εἶναι τόσο εὐτυχής!

Τέλος εἰσῆλθε καὶ, παρουσιάσας εἰς τὸν θυρωρὸν τὸ ἐπισκεπτῆριόν του, εἰσῆχθη καὶ τῷ ὑπέδει-

χθη νὰ περιμένῃ τὴν κυρίαν εἰς μίαν μικρὰν αἴθουσαν.

Ἐπερίμενεν ὀλίγα λεπτὰ τεταραγμένος, ὅτε ἤκουσεν ἐκ τοῦ παραπλεύρου δωματίου μίαν γυναῖκα φωνὴν νὰ λέγῃ:

— Εἶναι ὁ Ἰωάννης Δημάδης· φαίνεται, ὅτι ἔμαθε τὰς συστάσεις μου καὶ ἐρχεται νὰ μὲ παρακαλέσῃ νὰ τὰς ἀναιρέσω. Ἐν τούτοις δὲν θὰ τὸ κάμω ποτέ, εἶναι καθήκόν μου νὰ σώσω μίαν κόρην.

Μετ' ὀλίγον ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ἀφῆκε νὰ διέλθῃ μία νεαρὰ κυρία μὲ σῶμα καὶ φυσιογνωμίαν ἐπιβάλλουσαν καὶ γλυκείαν. Ὁ νέος ἐξεπλάγη εὐρισκόμενος πρὸ τοιαύτης γυναικός, ἀλλὰ καὶ ἡ κυρία δὲν ἐφάνη ὀλιγώτερον ἐκπλαγεῖσα.

— Μὰ! εἶπε, μοῦ ἀνήγγειλαν τὸν Ἰωάννην Δημάδην καὶ ὅμως βλέπω ἀντ' αὐτοῦ...

— Ἀκριβῶς, κυρία, εἶμαι ὁ Ἰωάννης Δημάδης.

— Πῶς; εἰσθε σεις, ὅστις... σεις, τὸν ὁποῖον...

— Μάλιστα, εἶμαι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Μαγδαληνῆς καὶ τὸν ὁποῖον αἱ πληροφορίες σας...

— Ἀλλά, κύριε, ἔχετε πληρέστατα δίκαιον νὰ εἰσθε δυσαρσθημένος μετ' ἐμέ, διότι συμβαίνει κάποια παρεξήγησις Γνωρίζω πραγματικῶς ἓνα Ἰωάννην Δημάδην, παίκτην, πότην καὶ ὀκνηρόν, ἐφαντάσθη δὲ, ὅτι περὶ αὐτοῦ ἐπρόκειτο... Ἦτο καθήκόν μου νὰ εἰπῶ τὴν ἀληθινὴν μου γνώμην. Ἀλλὰ βλέπω σήμερον, ὅτι περὶ ἄλλου πρόκειται συγγνώμην, κύριε, σὰς ζητῶ καὶ πάλιν συγγνώμην διὰ τὸ κακόν, ποῦ σὰς ἔκανα.

Εἶχε τόσην γλυκύτητα ἢ φωνὴ της, εἶχον τόσην τρυφερότητα εἰ τῶ τοι της, ὥστε ὁ Ἰωάννης, γοητευμένος, ἦτο αὐτὸς ἑτοιμὸς νὰ ζητήσῃ συγγνώμην. Ἐν τούτοις ἔμεινεν ἀπολιθωμένος ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς γοητείας ἐκεῖνης.

Ἡ κυρία ἐξηκολούθησεν:

— Ἀλλὰ τὸ κακόν, ποῦ σὰς ἔκαμα, δὲν εἶναι τόσο μέγα· ἐπανορθοῦται εὐκόλως. Εἶμαι πρόθυμος, κύριε, νὰ μεταβῶ ἀμέσως εἰς τὸ σπίτι τῆς μελλονύμφου σας καὶ νὰ ἐκθέσω τὰ καθήκαστα. Ἄν θέλετε μάλιστα, περιμένετε ἐδῶ, θὰ πάρω τὸ ἀμάξι καὶ ἐντὸς δέκα λεπτῶν θὰ ἐπιστρέψω μετὰ τὴν συγκατάθεσίν των.

Ἦτο ἐτοίμη νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασίν της, ἀλλ' ὁ νέος τὴν ἐκράτησε.

— Δὲν πειράζει, κυρία, μὴ κάμντε κανὲν διάβημα, εἶναι περιττόν.

— Πῶς λοιπὸν, μοῦ κρατεῖτε ἀκόμη κακία καὶ δὲν θέλετε νὰ ἐπανορθώσω τὸ σφάλμα μου;

— Τοῦναντίον, κυρία, ὁ λόγος εἶναι ἄλλος, ὅπως διόλου ἄλλος...

— Δὲν θέλω νὰ εἰσέλθω εἰς τὰ ἰδιαιτέρὰ σὰς· ἐν τούτοις, ἐπειδὴ μοιραίως ἀνεμίχθην εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν...

— Δὲν θέλω νὰ σὰς κρατῶ ἐν ἀμφιβολίᾳ· ὁ λόγος, δ' ἂν τὸν ὁποῖον δὲν θέλω νὰ προβῆτε εἰς κανὲν διάβημα, εἶναι, ὅτι εἰῶ πρὸ ὀλίγων λεπτῶν ἤμην δυστυχὴς διὰ τὴν ἄρνησιν τῆς Μαγδαληνῆς, τώρα εἶμαι εὐτυχέστατος διὰ τὴν ἰδίαν αἰτίαν.

— Δὲν σὰς ἐννοῶ.

— Κυρία, σὰς εἶμαι τελείως ξένος, εἶναι ἀληθές, ἀλλὰ σὰς ὀφείλω μίαν εἰλικρινὴ ἐξήγησιν. Ἐχετε ἐξάπαντος πολλοὺς θαυμαστάς· μεταξὺ αὐτῶν θερμοτέρων ἔχετε ἐμέ. Εἶναι μερικαὶ γοητεῖαι ἀνώτεροι πάσης θελήσεως. Καὶ ἐπειδὴ εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος, θὰ μοῦ ἐπιτρέψατε νὰ σὰς ἀποχαιρηθῶ, μετὰ τὴν πρόθεσιν νὰ μὴ σὰς ἐπανίδω ποτέ. Θὰ προσέφερον πολλὰς ἐνοχλήσεις εἰς τὸν εὐτυχὴ σας σύζυγον.

— Ἀλλά, κύριε, εἶμαι χήρα.

— Εἰσθε χήρα; Ἄ! τότε θὰ μοῦ ἐπιτρέψατε, παρακαλῶ, νὰ ἐπανεέλθω καὶ θὰ σὰς παρεκάλουν μάλιστα, τὰς πληροφορίες, τὰς ὁποῖας θὰ εἰδίδετε δι' ἐμέ εἰς τοὺς γονεῖς τῆς Μαγδαληνῆς, νὰ τὰς δώσατε εἰς σὰς, ὅταν τολμήσω νὰ σὰς ζητήσω τὴν χεῖρά σας.

— Ἄλλ' ἢ Μαγδαληνὴ;

— Ἄραγε· ἐννοῶ τώρα, ὅτι οὐδέποτε τὴν ἠγάπησα καὶ αἰσθάνομαι, ὅτι πρέπει ὄχι μόνον νὰ σὰς λατρεύω, ἀλλὰ καὶ νὰ σὰς εὐγνωμονῶ.

Μετ' ὀλίγους μῆνας ἡ κυρία Ἰωάννου ἐλάμβανε τὸ ὄνομα: Λευκὴ Δημάδου.

(Michel Triveley)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΑΙ ΑΠΟΛΑΥΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ

— Καὶ ὅμως εἶναι εὐμορφη ἡ κοινωνικὴ ζωὴ! Αὐτὰ τὰ λόγια ἤκουσα νὰ προφέρῃ φίλη μου κυρία, ἢ ὁποῖα ἀνέγνωσε πρὸ στιγμῆς τὸ περὶ μονώσεως ἄρθρον μου. Τὰ λόγια δ' αὐτά, μαζὶ μετὰ τὴν φίλην μου ταύτην, πιστεύω καὶ ἄλλαι ἀναγνώστριαι νὰ ἐξαστόμισαν, ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν τελευταίαν γραμμὴν τοῦ δημοσιεύματος ἐκεῖνου. Ἐχουν δίκαιον.

Πραγματικῶς εἶναι εὐμορφη ἡ κοινωνικὴ ζωὴ. Μὲ τὰς συγκεντρώσεις της μετὰ τὰς ὑποδοχὰς της, μετὰ τοὺς χορούς της, τὴν πολυτέλειαν, τὴν λαμπρότητα, τὰ φῶτα, τὴν καλλονὴν, τὰ μειδιήματα της, ἡ κοινωνικὴ ζωὴ φαίνεται ὡς μία φαντασμαγορία, κατὰ παρεμένο ἀπὸ τὸν οὐρανόν, διὰ νὰ διατηρηθῆ ὀλίγας ὥρας ἐπὶ τῆς γῆς. Κατὰ τὴν κοινωνικὴν ταύτην ζωὴν ὅλοι καὶ ὅλοι λαμβάνουν μίαν ἰδιαιτέραν ἔκφρασιν πλεόν ἰδανικὴν καὶ νομίζει κανεὶς, ὅτι ἡ εὐδαιμονία οὐδαμοῦ ἄλλαχού εἴμπορεῖ νὰ εἰσδύσῃ, παρὰ ἐκεῖ, ὅπου τὰ κρύσταλλα καὶ τὰ ἡλεκτρικὰ, αἱ συγκεντρώσεις καὶ οἱ χοροὶ, τὰ φέρεται καὶ οἱ θαυμασμοὶ τονίζουσι τὴν γλυκείαν συναυλίαν των.

Ἄλλ' ἢ ἐντύπωσις αὐτὴ εἶναι ἀληθῆς ἐφ' ὅσον κρατεῖται τις μακρὰν ὄλων αὐτῶν. Καθὼς ὑπὸ τὰς χρυσᾶς ἀκτῖνας τῆς ἀνατολῆς βλέπομεν τὰ πάντα νὰ λάμπουν καὶ ν' ἀνταυγάξουν ὡσάν διαυγῆ κρήνης νερά, καίτοι δυτατὸν νὰ εἶναι καὶ νοσογόνα τέλματα, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἴμποροῦμεν νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἡ λαμπρότης τῆς κοινωνικῆς ζωῆς εἶναι μόνον φαινομενικὴ, καὶ εἶναι τοσοῦτο μᾶλλον ὀρηκτικὴ, ὅσον κρύπτει τοὺς περισσοτέρους διὰ τὴν εὐκοινοῦσαν, τὰ ἄτομα καὶ τὰ ζεύγη κινδύνους.

Εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν τὰ πρόσωπα θὰ ἔλθουν κατέναντι ἀλλήλων καὶ ἡ ἀμίλλα τῆς ὑπερτερήσεως, ὁ πόθος τῆς ὑπεροχῆς θὰ ἐκδηλωθῆ ἄγριος. Ὁ πόθος δ' αὐτὸς εἶναι μέγας. Δὲν ἀναγγολίζει ὑλικά ὄρια. Ἐννοεῖ νὰ φέρῃ τὴν σύζυγον τοῦ ἀστοῦ εἰς τὴν ἰδίαν γραμμὴν πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ τραπεζίτου καὶ τὸν ὑπάλληλον πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην. Εὐρύτερον ὅμως, ὅτι ἐν περιδέραιον μαργαριτῶν εἶναι πολλάκις ἡ ἠθικὴ καταπόθηρα, εἰς τὴν ὁποῖαν ὀλισθαίνει ἡ γυνή;

Ἐκτὸς τῶν κακῶν καὶ τῶν ὀλισθημάτων, τὰ ὁποῖα φέρει ἡ ἀμίλλα τῆς ἐπιδείξεως, ἔρχονται καὶ τὰ κακὰ, τὰ προερχόμενα ἐκ τῶν ἠθικῶν κλονισμῶν.

Εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν, ὡς κατῆντες, δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀποκλεισθῶσι οἱ διαφθορεῖς. Ἡ νεαρὰ σύζυγος, ἢ ὁποῖα ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ συζύγου της ὑπέστη μερικὰς ἀπογοητεύσεις — καὶ ποῖα σύζυγος δὲν θὰ ὑφίσταται τὰς δοκιμασίας αὐτὰς, ἐφ' ὅσον ἡ φαντασία ἐξακολουθεῖ νὰ προδημιουργῆ — συναντᾷ εἰς τὴν κοινωνικὴν αὐτὴν ζωὴν τὸν ἄνδρα, ὅστις τῆς φέρεται εὐγενέστερα, λεπτότερα, ἱπποτικώτερα ἀπὸ τὸν σύζυγον. Λησμονεῖ πρὸς στιγμὴν, ὅτι καὶ ὁ σύζυγός της ἄλλοτε τῆς ἔκαμε τὴν ἰδίαν ἐντύπωσιν καὶ λησμονεῖ ἐπίσης, ὅτι ὑπὸ τὸ μειδίημα καὶ τὴν τρυφερότητα ἔλλοχευε ἡ ἐχιδνα. Λησμονεῖ ὅλ' αὐτὰ καὶ ἀφίσταται νὰ ὀλισθήσῃ εἰς τὸν κατῆφορον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος φέρει εἰς τὸ ἐγκλημα, τὸ σκάνδαλον, τὸ ποδοπάτημα τῶν ἱερωτέρων καθηκόντων, τὴν βεβήλωσιν τῶν τιμαλφεστέρων ἀρχῶν. Ἀπαιτεῖται πολὺς ἀγὼν καὶ πολλὴ ἀντοχή, διὰ ν' ἀντιδράσῃ μία γυνὴ εἰς ὅλ' αὐτά, διότι καθ' ἓνα ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ κίνδυνος. Δὲν εἶναι λοιπὸν προτιμώτερον, ἀντὶ νὰ ρίπτεται εἰς τὸ ἐπικίνδυνον αὐτὸ παιγνίδιον, νὰ περιορίζεται εἰς τὸν κύκλον τῆς οἰκογενείας της, ὁ ὁποῖος εἶναι τόσο εὐρὺ καὶ τόσο ὠραῖος, ὅσον εἰς κόσμος ὀλόκληρος;

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

— Αὐλὸς καὶ τύμπανον.

Ἄν ἡ μουσικὴ δὲν εἶναι τόσο ἀρχαία, ὅσον καὶ ἡ ἀνθρωπότης, δὲν ἀπέχει ὅμως καὶ πολὺ ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι τοιαύτη. Τὴν ἀκοὴν καὶ αὐτῶν τῶν πρωτογόνων ἀνθρώπων ἐθώπευσε πάντοτε ὁ ἁρμονικὸς ρυθμὸς τῆς μουσικῆς τῆς φύσεως, ἡ ὁποία βεβαίως δὲν ἦτο θεραπευτικὴ, ὅταν π. χ. ἠκούετο ἡ βοὴ ἀνεμοστροβίλου, ἐκνευρισμὸς τρικυμίας καὶ τρομακτικὸς θόρυβος βροντῆς καὶ κεραυνοῦ, μὲ τὴν καταγώδη πτώσιν τῶν κεραυνοβολημένων δένδρων. Ἦτο ὅμως θεραπευτικώτατη, ὅταν ὁ ζέφυρος ρυθμικώτατα καὶ νανουριστικῶς ἐκίνει τὰ φύλλα τῶν δένδρων, μέσα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἠκούετο τὸ γλυκὺ κελάδημα τῶν πτηνῶν. Καὶ ὅταν ὁ πρωτογόνος ἄνθρωπος τὴν πρώτην ποῦ ἤκουσε μουσικὴν τῆς φύσεως, ἠθέλησε νὰ τὴν ἐξωτερικεύσῃ μὲ τὴν τέχνην, κατέφυγε πρῶτον εἰς τὸν αὐλόν, τὸν ὁποῖον κατασκεύασεν ἀπὸ κολάμι τοῦ πρώτου ποῦ συνήντησε καλαμῶνος, ἢ ἐτέντωσε δέρμα ζώου, τὸ ὁποῖον μὲ ρυθμικὰ κτυπήματα ἀπέδιδε διαφόρους ἤχους.

— Θεοποιήσις τῆς μουσικῆς.

Εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα βλέπομεν κατὰ πρῶτον τὴν καλλιέργειαν τῆς μουσικῆς νὰ φθάσῃ μέχρι μυθικῆς λατρείας καὶ θεοποιήσεως. Ὁ αὐλὸς τοῦ Πανός καὶ ἡ πρωτόγονος τοῦ Ἑρμοῦ λύρα, γεννᾷ τοὺς μυθολογουμένους μουσικούς, τὸν Ἀμφίωνα καὶ τὸν Ὀρφέα, τῶν ὁποίων ἡ μουσικὴ συγκινεῖ βράχους, σταματᾷ ρεύματα ποταμῶν, ἡμερῶναι ἦθη, ἐμπνέει, ἐνθουσιᾷ. Οἱ ραψῶδοι μὲ τὴν λύραν, κρεμασμένην πλαγίως εἰς τὴν μέσην τους, μεταβαίνουν ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, καὶ εἶναι ἀπαραίτητοι εἰς βασιρικά γέμματα καὶ ἄλλα ἡγεμονικά ἢ ἀριστοκρατικά συμπόσια, πρωτοστατοῦν εἰς ὅλα, τὰς ἐορτάς, τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς πανηγύρεις.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Περικλέους οὐδεμία δημοσία ἢ ἄλλη ἐορτὴ ἐτελεῖτο, χωρὶς εἰς αὐτὴν νὰ ὑπάρχῃ καὶ μουσικὴ. Τότε τελειοποιεῖται ὁ αὐλὸς εἰς διαυλόν, ἢ δὲ λύρα ἀπὸ τέσσαρας ἀποκτᾷ ἐπτὰ χορδὰς. Ὅταν μετέβαινον εἰς τὸ ἱερὸν ἄλσος, διὰ νὰ κήρουν τοὺς κοτίνους καὶ τὴν δάφνην, τὴν ἀφιερωμένην εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, τὴν κοπὴν συνώδευε μουσικὴ, ἡ ὁποία ἐπίσης συνώδευε τὴν μέχρι τοῦ ἱεροῦ τοῦ θεοῦ μεταφορὰν αὐτῆς. Ἀπὸ τῶν συνόρων τῆς πόλεως μουσικὴ συνοδεία παρελάμβανε τοὺς ἐν θριάμβῳ ἐπιστρέφοντας Ὀλυμπιονίκας, πολλάκις δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ ρήτορες, πρὶν ἀγορεύσουν, διὰ μουσικῆς ἐκαιόνιζον τὸν τόνον τῆς φωνῆς των.

Μιμηταὶ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν ἀγάπην τῆς μουσικῆς παρουσιάζονται μετὰ ταῦτα οἱ Ῥωμαῖοι, μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι οὗτοι ἀγαπᾷσι περισσότερο τὸν θόρυβον ἢ τὴν γαληνιαίαν ἁρμονίαν. Αἱ Ῥωμαῖκα μετὰλλιναι σάλπιγγες ἦσαν ἠχηρόταται, ὅταν ὠδήγουν τὰς Ῥωμαϊκὰς λεγεῶνας ἢ ἠκούοντο κατὰ τοὺς αἱματηροὺς ἀγῶνας καὶ τὰ αἱματόδρεκτα θεάματα τῶν ἀμφιθεάτρων. Εἰς ἐν ἀπὸ τὰ ἱστορικὰ συμπόσια τοῦ Νέρωνος, ἀναφέρεται, ὅτι δέκα χιλιάδες σάλπιγγαί, τυμπανισταὶ καὶ αἰοῖδοι κυριολεκτικῶς ἐχάλασαν τὸν κόσμον.

— Ἡ ἀρχὴ τῶν ἐγχόρδων.

Φθάνομεν εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ μεσαίωνος καὶ μετ' αὐτὸν, μαζί μὲ τὴν πρώτην ἐμφανιζομένην Ἀναγέννησιν, καὶ ἡ μουσικὴ ζητεῖ κάποιαν ποικιλίαν μουσικῶν ὀργάνων, διὰ νὰ ἐξωτερικεύσῃ τὸν ρυθμὸν καὶ τὴν ἁρμονίαν τῆς. Ἐπὶ πολὺ ἐπικρατοῦν ἀκόμη ὁ πανάρχαιος αὐλὸς, αἱ πρωτογόνοι σάλπιγγες καὶ τὸ προϊστορικὸν τύμπανον. Κατὰ τὸν ἐνδέκατον αἰῶνα εἰς τὴν Βρεταννὴν πρώτην

φορὰν κατασκευάζεται νέον ἐγχόρδον ὄργανον, ὁμοιώτατον πρὸς τὸν γνωστὸν ταμπουράν καὶ ἄλλο, ἐγχόρδον καὶ αὐτό, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶναι δυνατὸν νὰ παραδεχθῇ κανεὶς, ὅτι σιγὰ-σιγὰ ἐσχηματίσθη τὸ βιολί. Ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ ἐγχόρδα ἀκριβῶς μετεσχηματίσθησαν καὶ τὸ βιολοντσέλο, ἡ πασαβιόλα, ἡ κιθάρα καὶ τὸ μανδολίνο.

— Κλειδοκύμβαλον καὶ πρώτη ὀρχήστρα.

Μὲ τὴν πρώτην οὕτην ποικιλίαν τῶν μουσικῶν ὀργάνων ἡ μουσικὴ ἀρχίζει νὰ χάνῃ πλέον τὸ ἀρχαῖον μονότονόν της καὶ ν' ἀποκτᾷ τὴν συμφωνίαν τῆς ὀρχήστρας. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν μουσικὴν δὲν ἔχει πλέον ὄρους. Βασιλεῖς, πρίγκηπες, ἀριστοκράται, κορυφαὶ τοῦ πνεύματος καὶ ἄλλαι ἐπισημότητες, προσπαθοῦν νὰ καταγίνουν εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῶν περισσότερων ἢ ὅλων σχεδὸν τῶν τότε γνωστῶν μουσικῶν ὀργάνων. Τότε ἀναφαίνεται καὶ τὸ κλαβεκίνο, τὸ ὁποῖον ἀκολούθως τελειοποιηθὲν κατήντησεν εἰς τὸ σημερινὸν ἀριστοκρατικὸν κλειδοκύμβαλον. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἰδρύεται καὶ ἡ πρώτη «Ἀκαδημία τῆς μουσικῆς καὶ τῆς ποιήσεως», διατηρηθεῖσα δεκαπέντε ἔτη. Ἡρίθμει μέλη της τοὺς βασιλεῖς καὶ τὴν ἄλλην ἀνωτάτην κοινωνικὴν τάξιν, ἡ ὁποία συχνὰ ἐκεῖ ἐδίκευε συναυλίας, μὲ ὀρχήστραν ἐξ εἰκοσι καὶ τριάντα διακεκριμένων μουσικῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀναφέρονται καὶ οἱ διάσημοι Πιερλούγγης καὶ Παλεστρίνη. Εἰς τὰς διατάξεις τῆς Μουσικῆς Ἀκαδημίας, διασωθείσας, μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρεται, ὅτι: «Αὐστηρῶς τιμωρεῖται καὶ ἐκδιώκεται ἐκ τῆς αἰθούσης πᾶς, ὅστις ἀνησυχεῖ κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐκτελέσεως τῶν μουσικῶν τεμαχίων. Χειροκροτήματα καὶ ἐπευφημίαι ἐπιτρέπονται μόνον, ὅταν ὅλας διόλου παύσῃ κάθε ἐκτέλεσις».

— Μουσικὴ καὶ μπαλέτο.

Ὅταν ἤρχισεν νὰ φαίνεται, ὅτι ὁ κόσμος ἐζητεῖ κάποιον ἄλλον συνδυασμὸν μαζί μὲ τὴν μουσικὴν, παρατηρήθη, ὅτι μὲ αὐτὴν θαυμάσια συνεδυάζετο ὁ χορὸς. Ἡ τελειοποιηθεῖσα μετὰ ταῦτα ἐξέλιξις τοῦ συνδυασμοῦ ἐπέφερε τὸ θεαματικώτατον μπαλέτο. Πρῶτον μπαλέτο παρουσιάσθη ἐπὶ Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων (1519—1589) εἰς τὸ θεατρικὸν ἔργον «Ἡ Κίρκη», ἐστοίχισεν δὲ 400 χιλ. χρυσᾷ δουκάτα. Σχετικὸν ἱστορικὸν σημεῖωμα ἀναφέρει, ὅτι εἰς τὸ μπαλέτο τοῦτο πιστώτατα ἀπετυπώθη ἡ γνωστὴ ὑπόθεσις τῆς μαγίσσης μὲ τοὺς ἔρωτάς της πρὸς τὸν Ὀδυσσεά, μὲ νύμφας, μὲ σκηνοθεσίαν καὶ ἄλλα ἔξοχα σκηνικά, καὶ μὲ ἱματισμὸν ἀπιστεύτου πλούτου καὶ τελειότητος. Τὸ μπαλέτο ἐξετρέλλαινε ὅλον τὸν τότε κόσμον τῶν θεάτρων, ὅπως καὶ μέχρι σήμερον δὲν παύει νὰ ἀρέσκη εἰς ὅλους τοὺς θεατροφίλους.

— Ἡ πρώτη ὄπερα.

Ἀργότερον ὁ Λουλιῆ εἰς τὴν Φλωρεντίαν, τὴν πατρίδα τοῦ Δάντου καὶ τοῦ Μιχ. Ἀγγέλου, ἰδρύει τὴν πρώτην ὄπεραν, μὲ πλήρη καθ' ὅλα συνδυασμὸν τῆς φωνητικῆς καὶ τῆς ὀργανικῆς μουσικῆς, τῆς ποιήσεως, τῆς ἠθοποιίας, τοῦ μπαλέτου καὶ τῆς πλουσίας σκηνοθεσίας. Ἄλλ' ἡ μουσικὴ τῆς ὄπερας ἀπαιτεῖ τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν μουσικῶν ὀργάνων, διὰ νὰ ἀποτελέσουν ταῦτα τὴν ἀπαραίτητον πολυμελῆ ὀρχήστραν. Ὁ Λουλιῆ ἀκούρατος καθέρθεται τοῦτο, ἐνῶ συγχρόνως εἰς διάστημα δεκαπέντε ἐτῶν, μαζί μὲ τὴν φοβεράν ἄλλην ἐργασίαν, παρουσιάζει καὶ δεκαπέντε ὄπερας, ὑπ' αὐτοῦ μελοποιηθείσας. Εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν, τὴν «Ἰσιν», ὀκτὼ αὐλοὶ καὶ πλαναγίαυλοι, εἰδικῶς τροποποιηθέντες, παρουσίασαν μελωδίαν, περὶ τῆς ἀξίας τῆς ὁποίας μέχρι σήμερον μὲ σεβασμὸν ὁμιλοῦν ὅλοι αἱ μουσικαὶ ἐξοχότητες. Ἐν τῷ μεταξὺ ἀρχίζει καὶ ἡ διαίρεσις τῶν γνωμῶν διὰ τὴν ὄπεραν. Ὁ Ρουσσώ δὲν εἶχε καλὴν περὶ αὐτῆς ἰδέαν. Κάθε βράδυ εἰς τὸ θέατρον μὲ τοὺς ὀπαδοὺς του ἀπεδοκίμαζεν ὅσον ἠμποροῦσεν. Ἄλλ' ἓνα βράδυ παρ' ὀλίγον τὴν ἀποδοκιμασίαν ταύτην νὰ ἐπλήρωνε μὲ τὴν ζωὴν του, ἂν κατὰ τὴν ἐξοδὸν ἐκ τοῦ θεάτρου δὲν τὸν ἐπῆξε παρεμβὰς ἀξιαμυτικὸς φίλος του.

Παρομοίω διαφονία εἶχεν ἐγερθῆ καὶ διὰ τοὺς τότε ἀκμάζοντα; συνθέτας, τὸν Κλουκ καὶ τὸν Κερατσιόλη. Ἐνα βράδυ ἐπαίξετο ἡ «Ἀλκυστις» τοῦ Κλουκ, εἰς τὸν στίχον δὲ, καθ' ὃν ἡ Ἀλκυστις ψάλλει «μὲ κομματιάσεις τὴν καρδίαν», κάποιος ἀντικλουκιστὴς ἐφώνησε «καὶ σύ, κυρία, μᾶς ξεσχίζεις τὰ αὐτιά». Ἀμέσως πανδαιμόνιον, κακὸ μεγάλο καὶ πλήρης καταστροφὴ τοῦ θεάτρου ἐκ τῆς συμπλοκῆς τῶν δύο ἀντιθέτων μερίδων. Καὶ ἄλλα πολλὰ παρόμοια ἐπεισόδια ἐπηκολούθησαν, μέχρις ὅτου ἐπικρατήσῃ ἡ ἀναγνωρισθεῖσα με-

γάλη καὶ ἀδιαφιλονείκητος μουσικὴ ἀξία τοῦ Κλουκ.

— Μπάχ καὶ Μότσαρ.

Ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τῆς πάλης διὰ τὴν ἐπικρατήσιν ἢ μὴ τῶν Κλουκιστῶν καὶ τῶν ἀντικλουκιστῶν, ἀναφαίνονται εἰς τὴν Γερμανίαν δύο πρώτης δυνάμεως μουσικοὶ ἀστέρες, ὁ Μπάχ καὶ ὁ Μότσαρ. Μέσα εἰς τὰ ἀριστοκρατικά σαλόνια τῆς Βεϊμάρης καὶ τῆς Δούνεβεργ δίδονται αἱ πρῶται συναυλίας των μὲ μίαν πρωτότυπον μουσικὴν, ἡ ὁποία ἐγκαινίζει ὅλας νέον σύστημα, σύστημα ἀπαλῶν τόνων, θεραπευτικῶν ρυθμῶν, γλυκυτάτης ἡμερότητας. Ἡ δυὰς τῶν Μπάχ καὶ Μότσαρ δὲν λατρεύεται μόνον εἰς τὴν Γερμανίαν εἶναι περιζήτητος εἰς ὅλον τὸν τότε ἀριστοκρατικὸν κόσμον καὶ μὲ πολλὴν θυσίαν ἀπορροῦνται ἢ ἀπόλαυσις των. Ἀνοίγονται πλέον νέοι καθ' ὅλα ὀρίζοντες εἰς τὴν μουσικὴν τέχνην καὶ τὴν πρόοδον αὐτῆς.

— Ὅπερα καὶ ὀπερέττα.

Ἡ ἐπικρατήσις τῆς ὄπερας καὶ ἡ τρέλλα διὰ αὐτὴν δὲν εἶχε πλέον ὄρια. Τὰ λιμπρέτα τῶν πρώτων ἐξ αὐτῶν εἶναι γραμμένα ἐπὶ ὑποθέσεως ἐκ τῆς ἑλληνικῆς ἢ τῆς Ῥωμαϊκῆς μυθολογίας καὶ ἱστορίας. Ὅλοι ξετρελλαίνου ἐπὶ πολλὰς κατὰ σειρὰν παραστάσεις καὶ ἀδρότητα πλουτίζουν τοὺς συνθέτας καὶ τοὺς συγγραφεῖς των. Ὅταν πρῶτην φορὰν τῷ 1793 ὁ Μότσαρ καινοτομήσας παρουσίασεν ὄπεραν μὲ ὑπόθεσιν «Τοὺς γάμους τοῦ Φιγαρώ», δὲν ἠὺχαρίστησε τὸ δημόσιον καὶ ἠναγκάσθη νὰ τὴν ἀποσύρῃ μόλις μετὰ τὴν τρίτην παραστάσιν της. Μόνον ἀπὸ τοῦ 1820 καὶ περαιτέρω ἡ μουσικὴ τοῦ Ρουσσίνη μὲ τὸν «Κουρέα τῆς Σεβίλλης», τοῦ Δονιζέτη ἀκολούθως καὶ τοῦ Βέρδη ἀργότερον, ἐπέτυχον νὰ ἀλλάξουν τὸ θέμα τῶν λιμπρέτων. Ὁ Μπαλζάκ, ὁ Λαμπις καὶ ὁ Ὁζιὲ ἐπιτυγχάνου ἀκόμη περισσότερον. Τόσον δὲ ἀπαραίτητος κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἶχε καταντήσῃ ἡ φοιτήσις εἰς τὴν ὄπεραν, ὥστε κατὰ τὰ συνοικέσια ἐδίδοντο ὡς προῖκα ἐν ἡ δύο εἰσιτήρια θεωρείων εἰς τὴν ὄπεραν. Σημειώσατε δέ, ὅτι ἓνα ἢ δύο διαρκῆ τοιαῦτα εἰσιτήρια δὲν ἦσαν κατὰ τὰ μίαν σεβαστὰς τῆς χρηματικῆς προκλήσεως.

Μετὰ ταῦτα ἡ γερμανικὴ μουσικὴ μὲ τὸν «Γουλιέλμον Τέλλον», τοὺς «Ὀυγενώτους» καὶ τὸν «Ροβέρτον Διάβολον», ἀνοίγει νεωτέρους ὀρίζοντας μὲ νεωτέρους φίλους καὶ ἐκτιμητάς της. Φθάνομεν μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ὄπεραν κωμικὴν καὶ τὴν ἐπὶ ταύτης ἐξέλιξιν τῆς ὀπερέττας, ἡ ὁποία ἐπεβλήθη καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας.

— Μπέρλιος, Βάγνερ, Παδελού.

Ὅλα αὐτὰ τὰ εἶδη τῆς ἐξελίξεως τῆς μουσικῆς τοῦ θεάτρου ἀπῆλθον πλέον τὴν ἀνάγκην τοῦ σχηματισμοῦ μεγάλης καὶ πολυμελοῦς ὀρχήστρας. Μία τοιαύτη ἐξόχως πολυπληθὴς κατηρτίσθη πρῶτην φορὰν ὑπο τοῦ Μπέρλιος εἰς τὸ «Ρεκίεν», κατὰ τὴν ὁποίαν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων συνήθων μουσικῶν ὀργάνων, ἐπαίνιζον ὀκτὼ μεγάλα σάλπιγγες, δεκαεὶ μικρότεροι, δώδεκα τρομπόνια, ὀκτὼ στρουγγύλαι τρόμπα καὶ ὀκτὼ ζεύγη τυμπάνων. Ὁ κόσμος, ἀσυνήθιστος εἰς τοιαύτην πολυμελῆ καὶ πολυθόρυβον ὀρχήστραν, δὲν τὴν ὑπέφερε καθ' ἀρχάς, γελοιογραφίαι δὲ καυστικώταται ἐσατύρισαν αὐτὴν καὶ τὸν Μπέρλιος.

Ἄλλ' ἡ τελεία ἐπιτυχία τῆς ὀρχήστρας ἐπεφυλάσσετο εἰς τὸν δαιμόνιον Βάγνερ. Καὶ αὐτὸς καθ' ἀρχὰς ἐγελωτοποιήθη, ἐσυρίχθη καὶ ἐγένεν αἰτία ὅλος ὁ τότε κόσμος τοῦ θεάτρου καὶ τῆς μουσικῆς νὰ διαιρεθῇ εἰς Βαγνερικὸς καὶ ἀντιβαγνερικὸς. Ἡ δόξα ὅμως ἐστρεψε τὸ ἔργον του, ἔως ὅτου μετ' ὀλίγον ἐνεφανίσθη ἄλλος νέος ἀστὴρ τοῦ κατάρτισμου τῆς ὀρχήστρας, ὁ Παδελού, ἰδρυτὴς τῶν πρώτων λαϊκῶν κονσέρτιων καὶ συνθέτης τῶν περισσότερων εὐθύμων δημοδῶν τραγουδιῶν.

Ἐπὶ τοῦ μουσικοῦ ἐπιπέδου, τὸ ὁποῖον κατήρτισαν ὅλοι οἱ ἀνωτέρω καὶ ἄλλοι ἀναφερόμενοι μουσικοὶ ἀστέρες, ἐστερεώθη καὶ ὑπῆρχεν ἡ σημερινὴ μουσικὴ, μὲ ἀγνωστον ἐν τῷ μέλλοντι ἐξέλιξιν, σύμφωνα, ἐννοεῖται, μὲ τὰς συνθήκας, τὰς ὁποίας κάθε τόσο ἀπαιτεῖ ἡ ἀνάπτυξις τῆς ζωῆς. Ὅτιδῆποτε ὅμως καὶ ἂν ἐπικρατήσῃ, ποτὲ δὲν θὰ παύσῃ ἡ μουσικὴ καὶ ἡ πρόοδος αὐτῆς νὰ φανερώνη τὸ μέτρον τῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς μορφώσεως ἐνδὸς λαοῦ.

ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;

ΤΙ ΦΡΟΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ

ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΟΙ

ΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΙ ΜΑΣ

Οι σύγχρονοι.

«Στοιχείον τῆς ἰδανικότητος ἐνὸς συζύγου εἶναι καὶ ἡ οἰκονομικὴ του αὐτάρκεια. Ὁ ἄνδρας πρέπει διὰ τῆς ἐργασίας του νὰ ἔχῃ τοιοῦτον εἰσόδημα, ὥστε νὰ ἐπαρκῆ εἰς τὰ ἐξοδα τῆς οἰκογενείας του καὶ νὰ εἶναι οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος».

«Κάποιος εἶχεν ἐν ἄλογον πρὸς πώλησιν. Εἶς, ὅστις ἤθελε νὰ τὸ ἀγοράσῃ, τοῦ προσέφερε δύο ποτήρια σαμπάνιας, διὰ νὰ εἰμπορέσῃ νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ τὰς ἐλλείψεις τοῦ ζῦου. Ἐκεῖνος, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ποτοῦ, τοῦ λέγει:

— Σὺς ὀρκίζομαι, ὅτι τὸ ἄλογο αὐτὸ ἔχει δύο μόνον ἐλαττώματα: Ὅταν εἶναι ἐλεύθερο, δύσκολα εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ πιάσῃ, καὶ ὅταν τὸ πιάσῃ, δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ.

» Πολλὰ κυρία εὐρίσκονται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ εἰποῦν τὸ αὐτὸ διὰ τὸν σύζυγόν των. Αὔται, διὰ νὰ νυμφευθῶσιν, ἔστησαν πολλὰ δίκτυα, διότι δύσκολα πιάνεται ὁ γαμβρός, ἀλλ' ἀφοῦ ἀπαξ πιασθῆ, δὲν θέλει νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ἔχει καθήκοντα».

«Υπάρχουν ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι δὲν δύνανται νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὰς γυναῖκάς των, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ ζήσουν μαζὶ των. Ἡ περίοδος τῆς ἀγαμίας εἶναι δι' αὐτοὺς βράσανος, ἀλλ' ὅταν νυμφευθῶσι, τὴν οἰκογενειάν των τὴν μεταβάλλουν εἰς κόλασιν. Ὁμοιάζουν μὲ τὸ σκυλί ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν μπορεῖς ν' ἀφήσῃς λυτὸ, ἀλλ' εὐθύς ὡς τοῦ περάσῃς τὴν ἀλυσίδα, ἀρχίζει νὰ οὐρλιάζῃ».

«Ἄν εἶναι ἀληθές, ὅτι ὑπάρχουν ὀλιγάτερα ἀρμονικὰ ἀνδρόγυνα καὶ περισσότερα ἀσυμβίβαστα, τὸ σφάλμα ἀνήκει τὸσον εἰς τοὺς ἄνδρας, ὅσον καὶ εἰς τὰς γυναῖκας. Ἄν ὁ καλὸς χωρικὸς κάμη τὴν καλὴν καλλιέργειαν, καὶ οἱ καλοὶ σύζυγοι κάμουν τὰς καλὰς συζύγους. Ἀκόμη φθάνω καὶ μακρύτερον: Κάθε τρέλλα τῆς γυναικὸς προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀνδρικήν ἡλιθιότητα».

«Πόσαι γυναῖκες δὲν ὑποφέρουν διὰ τὴν ἔλλειψιν τρυφερῶν καὶ λεπτῶν ἐκδηλώσεων ἐκ μέρους τῶν συζύγων των! Πόσαι δὲν περιμένουν μὲ θλίψιν καὶ ὑπομονὴν τὴν εὐνοϊκὴν ἐκτίμησιν τῶν συζύγων των διὰ τὰς ἀρετὰς, τὰς ὁποίας αὐταὶ ἔχουν, διὰ τὰς θυσίας, μικρὰς ἢ μεγάλας, τὰς ὁποίας αὐταὶ ὑφίστανται! Ποσὰκι ἢ σύζυγος καταδαπανᾶται εἰς τρυφεράς περιποιήσεις, διακοσμοῦσα τὸν οἶκον, θερμαίνουσα αὐτὸν διὰ τῆς ἀγάπης τῆς, καθὼς τὴν φωλεάν του τὸ πτηνόν, μειδιῶσα πάντοτε, καὶ ὅμως δὲν εὐρίσκει ἀπὸ μέρους τοῦ συζύγου τῆς τίποτε ἄλλο, παρὰ τὴν ἀδιαφορίαν τὴν ἔνοχον ἢ τὴν χυδαίαν ἀναισθησίαν!»

«Εἶναι ἐλάττωμα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, τῆς ἀνδρικής δὲ πρὸ πάντων, νὰ κατακρίνῃ τὰ πάντα καὶ νὰ μὴ μένῃ ποτὲ εὐχαριστημένος. Νομίζει, ὅτι τὸ νὰ παραπονηθῆται, εἶναι δι' αὐτὸν τέρψις. Καὶ ὅμως, ὅταν μία σύζυγος εἰπῇ εἰς τὸν ἄνδρα τῆς:

— Διατί εἶσαι τὸσον ἀφειδῆς εἰς τὰς κατηγορίας σου καὶ φειδωλὸς εἰς τοὺς πρὸς ἐμὲ ἐπαίνους σου; οὐδέποτε σὲ ἤκουσα νὰ λέγῃς, ὅτι εἶσαι εὐχαριστημένος.

— Ὅταν δὲν σοῦ λέγω τίποτε, ἀπαντᾷ ὁ ἀνὴρ, θὰ εἰπῇ, ὅτι εἶμαι εὐχαριστημένος· διατί θέλεις τὰ σ' ἐπαινῶ, ὅταν κάμῃς τὸ καθήκόν σου;»

«Οἱ περισσότεροι τῶν συζύγων ἔχουν πραγματικὴν ἀγάπην διὰ τὴν γυναῖκά των, ἀλλὰ παραμελοῦν νὰ τὴν ἐκδηλώσουν κατὰ τὰς πρὸς αὐτὴν σχέσεις των, εἴτε διότι φρονοῦσι τοῦτο κατώτερον ἑαυτῶν, εἴτε πάλιν, διότι εἶναι ἀπρησολημένοι μὲ τὰς ὑποθέσεις των. Ἐν τούτοις δὲν ἀντιλαμβάνονται, ὅτι ἡ σύζυγός των ζητεῖ κατὰ πλειότερον ἐκεῖνου, τὸ ὁποῖον τῇ παρέχουσιν. Ἡ γυναικεία εὐτυχία πολλάκις ἀποτελεῖται ἀπὸ λεπτά τινα καὶ ἀδιόρατα στοιχεῖα. Δὲν ἀρκεῖται μία γυνὴ νὰ γνωρίσῃ, ὅτι ἀγαπᾶται ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς· θέλει ἀκόμη καὶ νὰ τὸ ἀκούῃ παρ' αὐτοῦ».

Συρμός καὶ ἐξοχή.

«Ἐγὼ τὸν ἰδανικὸν σύζυγον τὸν ὄνειρεύομαι σαματικῶς ἄλκιμον καὶ εὐσταλή· ἠθικῶς ἀνεπίληπτον· πεπαιδευμένον τὸσον, ὥστε νὰ δύναμαι νὰ τὸν παρακολουθῶ κοινωνικῆς περιωπῆς τοιαύτης, ὥστε νὰ μὴ ρίπτονται ἐπ' ἐμοῦ βλοσυρὰ βλέμματα ἀπὸ μερικὰς καλὰς φίλας· οἰκονομικῶς τὸσον πλούσιον, ὥστε νὰ δύναται ἀνέτως ν' ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς οἰκογενειακὰς του ὑποχρεώσεις, νὰ μὲ καθιστᾷ ἀρκούντως μέτοχον τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ συρμοῦ καὶ νὰ μὲ ὀδηγῇ, εἰ δυνατόν, κατ' ἔτος εἰς τὰς ἐξοχὰς. Νὰ ἀγαπᾷ τὸ θέατρον, τὴν μουσικὴν, τοὺς χοροὺς καὶ τὰς οἰκογενειακὰς συναθροίσεις. Ἐπὶ πλέον νὰ μὴ καπνίσῃ καὶ ν' ἀποφεύγῃ τὰ ποτὰ».

Π. Κ.»

Ματαίαι ἀναζητήσεις.

«Τὸν ἰδανικὸν ζητῶ, μ' ἀκόμα δὲν τὸν εἶδα, ἐπέρασ' ἡ νεότης μου μὲ μόνην τὴν ἐλπίδα· ὅπου ἂν τὸν ἐζήτησα, μοῦ εἶπαν μ' ἕνα στόμα: «ἐκεῖνος, ποῦ ζητεῖς ἐδῶ, δὲν ἐγεννήθ' ἀκόμα». Ἄς ἦταν νὰ τὸν εὐρίσκα, κ' ἤθελα τοῦ χαρίσει τὴν εὐτυχίαν τ' οὐρανοῦ κ' ὄ,τ' ἤθελε ζητήσῃ, τὰ ὄνειρα, τοὺς πόθους μου, τὸν νοῦν, τὴν πείνη-

[σὶν μου, τὸ πᾶν, τὸ πᾶν θὰ ἔδιδον, κ' αὐτὴν τὴν ὑπαρξίν μου, καὶ εἰς ἀντάλλαγμα αὐτῶν, θὰ τὸν ἐζήτην μόνον μὴν μόνον λέξιν ἔρωτος, πλασμένην μὲ τὸν πόνον. Ματαίως τὸν ἐζήτησα αὐτὸν τὸν ἀγνωστὸν μου· ἐνίστε τὸν ἔβλεπα νᾶρχεται στ' ὄνειρόν μου μὲ λάμπουσαν εἰς τὸ μέταπον ἀκτίνα οὐρανίαν καὶ συμπαθῶς μ' ἀτένιζε μὲ Πλάτωνος καρδίαν. Ἄλλοτε πάλιν ὑψηλὰ στὸν γαλανὸν αἰθέρα τὸν ἔβλεπα στῆς χαραυγῆς τὸν φωτεινὸν ἀστέρα. Στῶν δένδρων τὰ φυλλώματα ἔβλεπον τὴν σκιάν του, στῆν καταγίδα ἤκουον γοργὰ τὰ βήματά του· ἐνόμιζα πῶς ἤρχετο μὲ τὴν ἀνεμοζάλην καὶ μὲ παλμούς ἐπρόσμενα, πλὴν ἠπατώμην πάλιν. Εἰς μελωδίαν μουσικῆς ἤκουον τ' ὄνομά του, εἰς τῶν ὑδάτων τὴν ῥοὴν τὰ ψιθυρίσματά του. Παντοῦ, παντοῦ τὸν ἔβλεπα, πλὴν μόνον στοὺς [αἰθέρας,

δὲν τὸν ἐφώτιζε ποτὲ ὁ ἥλιος τῆς ἡμέρας. Δὲν εἶναι τῆς γῆς κάτοικος ἐκεῖνος, ὅστις δίνει τὴν εὐτυχίαν τ' οὐρανοῦ, οὔτε ποτὲ ἀφήνει μεταμελείας δάκρυον γυνὴ ποτὲ νὰ χύσῃ, οὔτε ποτὲ δὲν λησμονεῖ, ἂν ἀπαξ ἀγαπήσῃ. Ματαίως τὸν ἐζήτησα· δὲν ἐγεννήθ' ἀκόμα· ἴσως ἐκεῖ θὰ κατοικῇ εἰς τ' οὐρανοῦ τὸ δῶμα.

Μαρ. Μπ.»

Μία βιαστικὴ.

«Ἐμαθα, κύρ Καρδιαλῆ, γὰ νὰ διασκεδάξῃς, πῶς εἰς τὸν νοῦν σου ἔβαλες κορίτσια νὰ πειράξῃς. Καὶ ἤρχισες νὰ ἐρωτᾷς κάθε μίαν γὰ γαμβρό τῆς ποῖον ἤθελεν ἰδανικὸν νὰ ἔχῃ στὸ πλευρὸ τῆς. Κι' ἀμέσως τὰ κορίτσια, ποῦ εἶναι στῆ σειρά, ἐξέθεσαν τοὺς πόθους τοὺς μὲ ἀφραστὴ χαρὰ. Κ' ἡ μίαν σοῦ εἶπε καθαρὰ πῶς θέλει τὸν ἰδανικὸν νὰ εἶν' ἄγιος καὶ ἄβολος, μανδῆλι παστρικό. Ἄλλη τὸν ἤθελ' ὁμορφο, λεβέντη καὶ μὲ χάρι κ' ἄς μὴν ἔχῃ στῆν τσέπη του οὐτ' ἕνα πενηγτάρι. Ἄλλη, τέλος, τὸν ἤθελε μὲ κόμην ἐβενώδη, παρᾶστρημ' ἠγεμονικό, ἔξυπνο, πνευματώδη. Νὰ ἀγαπᾷ τὴν μουσικὴν κ' ἄς μὴν ἔχῃ χαμπάρι πῶς σέρνουνε εἰς τὸ βιολί ἐπάνω τὸ δοξάρι. Ἀφοῦ σὰς ἐκοπάνισα πειὰ τόσες σαχλαμάρες, ἀκούσατε πῶς θέλω γὰ τοῦ ἄνδρα μου τῆς χάρες: Θέλω νὰ εἶναι ὁμορφος, νᾶχῃ χάρες μεγάλας, διὰ νὰ τὸν ζηλεύουνε χωρὶ ἀπὸ μένα κ' ἄλλες. Νᾶχῃ τὸ μέταπο φαρδὺ κ' ὑπομονὴ γενναία γὰ ὅλα μου τὰ πταίσματα καὶ γὰ τὰ πειὸ σπυδαῖα. Ἄν ἄρρεσε λοιπὸν κανεὶς αὐτὰ ποῦ θὰ τοῦ κάμω, ἄς ἔλθῃ ὡς τὴν Κυριακὴν νὰ κάνουμε τὸ γάμο.

Ἡ πεταχτή».

Ἐναπέθεσα τὴν καρδιά μου εἰς τὴν καρδιάν ἐνὸς ρόδου. Ἡ καλλονὴ του ἦτο μοιραία δι' ἐμὲ. Ἐναπέθεσα τὴν καρδιά μου εἰς τὴν καρδιά τοῦ ρόδου, πλὴν κάποιον πουλὶ τὴν εἶδεν, ἐπλησίασε καὶ τὴν ἔρράμφισεν.

Ἐναπέθεσα τὴν καρδιά μου εἰς τὸ λουλουδί μίαν δάφνης. Ἐφαντάσθην, ὅτι ἐκεῖ θὰ ἐξοῦσε γλυκά. Ἐναπέθεσα τὴν καρδιά μου εἰς τὸ λουλουδί τῆς δάφνης, ἀλλὰ τὰ δάκρυα τῆς νυκτὸς ὀρμητικὰ τὴν ἐδάμασαν.

Ἐναπέθεσα τὴν καρδιά μου εἰς ἕν ὄχρον χρυσάνθεμον. Ὁ ἔρωσ εἶναι σκληρὸ καὶ ἀκαρδο παιδί. Ἐναπέθεσα τὴν καρδιά μου εἰς τὸ ὄχρον χρυσάνθεμον. Τὸ εἶδαν, ἤλθαν καὶ τὸ συνέτριψαν.

Ἐναπέθεσα τὴν καρδιά μου εἰς κάποιον ἄνθος ἀμπέλου. Ὁ ἔρωσ εἶναι κακὸς τρυγητής. Ἐναπέθεσα τὴν καρδιά μου εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἀμπέλου, ἀλλὰ τὴν ἐτρύγησαν καὶ τὴν ἐποδοπάτησαν.

Θὰ ἐναποθέσω τὴν καρδιά μου εἰς τὰς τρυφεράς χεῖράς σου. Ἀλλοίμονον! εἶναι ἀνίσχυρος, ταλαιπωρημένη καὶ ὑποφέρει. Θὰ ἐναποθέσω τὴν καρδιά μου εἰς τὰς τρυφεράς χεῖράς σου· θὰ εἶναι εὐτυχὴς τοῦλάχιστον, ἂν ἀποθάνῃ ἐκεῖ.

(Jean Aicard)

Θύμος.

ΓΝΩΜΑΙ

⚡ Δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ εἶναι τις τὸσον πλούσιος, διὰ νὰ δώσῃ.

⚡ Ὅσοι εἶναι εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν τους, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ἰδιότροποι.

⚡ Καὶ οἱ πλέον κακοί, ἔχουν μίαν γωνίαν εἰς τὴν καρδίαν των, προσιτὴν εἰς τὴν τρυφερότητα.

⚡ Οἱ ψευδεῖς φίλοι ὁμοιάζουν πρὸς τὴν σκιάν δεικτοῦ ἡλιακοῦ ὥρολογίου. Αὕτη φαίνεται ἐφ' ὅσον ὁ ἥλιος λάμπει, ὅταν ὅμως ἐν νέφος τὸν σκιάσῃ, τότε ἐξαλείφεται.

⚡ Οὐδεὶς δύναται νὰ ἐργάζεται τιμίως δι' ἑαυτὸν, χωρὶς νὰ ἐργάζεται ὠφελίμως καὶ δι' ὅλους τοὺς ἄλλους.

⚡ Ὑπάρχουν περιστάσεις, καθ' ἃς ἡ λεπτότης εἶναι πολὺ πλησίον τοῦ δόλου.

⚡ Μισήσατε τὸ χαρτοπαίγιον, τὸ ὁποῖον σὰς καταστρέφει τρία πολυτιμώτατα πράγματα: τὸν χρόνον, τὸ χρῆμα καὶ τὴν συνείδησιν.

⚡ Πολλάκις εἶναι θλιβερὰ ἢ ἐκτέλεισις τοῦ καθήκοντος, ἀλλὰ δὲν εἶναι τὸσον, ὅσον ἡ μὴ ἐκτέλεισις του.

⚡ Οὐδεὶς δύναται νὰ εἶναι εὐτυχὴς καθ' ὅλα καὶ συνεχῶς. Ἡ ζωὴ εἶναι μικρὰ καὶ ἀτελής.

συνέχεια από σελ. 126

Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος μόνον, ἡ Μαρίκα ἔχασε τὴν περιέργειάν της. Τί τὴν ἔμελε; δὲν ἦτο ἐκεῖνος.

— Καὶ αὐτὴ ἡ κομψὴ ἔπαυλις εἰς ποῖον ἀνήκει; ἠρώτησεν ἡ κόρη, δεικνύουσα μακρὰν ἓνα ὠραῖον σπιτάκι.

— Δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς, ἀλλὰ νομίζω, ὅτι κάθεται αὐτοῦ ὁ συμβολαιογράφος.

Ἡ Μαρίκα δὲν ἐκρατήθη καὶ ἠρώτησε:

— Κάποτε ἤκουσα νὰ γίνεται λόγος ἐδῶ διὰ κάποιον Ρουσαίλ.

— Ρουσαίλ; Δὲν ξέρω κανὲν ὄνομα τέτοιο.

— Αἶ, τότε κάτι παρόμοιον τοῦ Ρουσαίλ, Σοναίλ...

— Ἄ! μήπως θέλεις νὰ εἰπῆς Μπρουσκάιλ;

— Ἀκριβῶς, ἀνεφώνησε μὲ χαρὰν ἡ νεᾶνις. Ποῦ εἶναι τὸ σπίτι τοῦ Μπρουσκάιλ αὐτοῦ;

— Μακρύτερα, κοντὰ εἰς τὸν ποταμόν. Νά, κόρη μου, ἀκόμη καὶ ἓνας ἄλλος καλὸς γαμβρός.

— Μπα!

— Βέβαια! Ἐνας νέος θελκτικός, ὁ ὅποιος θὰ ἔχη μιὰ μέρα μιὰ πολὺ καλὴ περιουσία.

— Ἀλήθεια; Ἐνας μελαγχροινός, δὲν εἶναι ἔτσι; μὲ γαλανὰ μάτια;

— Ποιὸς σοῦ τὸ εἶπεν; ἠρώτησεν ἡ γραῖα μὲ περιέργειαν.

Ἡ Μαρίκα ἐπορφυρώθη. Ἦναγκάσθη νὰ ψευσθῆ.

— Ἦκουσα νὰ λέγουν περὶ αὐτοῦ, ἀπεκρίθη ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀπαντήσεως.

— Ναί; ἂν θέλῃς, περνοῦμεν ἀπ' ἐκεῖ στὴν ἐπιστροφὴν μας. Μὰ ἀπ' ἐκεῖ οἱ δρόμοι δὲν εἶναι καλοὶ.

— Δὲν πειράζει, γιαγιάκα. Εἶναι τόσον ὠραῖα τὰ μέρη ἐκεῖ κάτω! Ἄς περάσωμεν ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἐγώ, ἀπὸ εὐγνωμοσύνην, θὰ σὰς ἐπιτρέψω νὰ πάρετε μιαν.

Ἦτο τρόπος ἐκφράσεως τῆς κόρης, ἡ ὁποία πάντα περιώριζε τὴν γιαγιά της νὰ πίνῃ πολὺ ταμβάκο καὶ τῆς ἐπέτρεπε μόνον εἰς ὠρισμένας φορὰς. Ὄταν εἶχε κάτι νὰ παρακαλέσῃ, τῆς ὑπέσχετο, ὅτι θὰ τῆς ἐπέτρεπε νὰ ροφήσῃ μιαν πρέζαν παραπολύ. Ἡ παράκλησις αὕτη, νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Μπρουσκάιλ, ἦτο βέβαια ζωνηρὰ καὶ ἤξιζε νὰ ἀγορασθῆ μὲ τοιαύτην παραχώρησιν.

Ἡ γραῖα ἐρρόφησεν ἀμέσως τὴν πρέζαν της καὶ ἔδωσεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην τὴν σχετικὴν διαταγὴν. Ἡ Μαρίκα ἔπλεεν εἰς ἀνεκλάλητον χαρὰν. Δὲν ἔβλεπε τίποτε γύρω της, ἢ μᾶλλον ἔβλεπε πάντοτε τὸν ὠραῖον ἐκεῖνον νέον...

Ἡ ἀμαξα ἔκαμε μιαν στροφὴν. Ἡ Μαρίκα ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ μακρὰν ἓνα ἐξοχικὸν σπίτι.

— Μήπως εἶναι αὐτό;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ἡ μάμμη, αὐτὸ εἶναι τὸ σπίτι τοῦ Μπρουσκάιλ σου.

— Θὰ περάσωμεν ἀπὸ κοντὰ;

— Βέβαια, θὰ περάσωμεν ἀπ' ἐμπρὸς του.

Ἡ Μαρίκα ἠσθάνθη νέαν χαρὰν, ἀλλὰ καὶ κάποιαν ἀνησυχίαν, διότι πολὺ ἐξετέθη εἰς τὴν μάμμην της. Ἐν τούτοις ἡ γραῖα δὲν δυσηρεσιεῖτο, βλέπουσα τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἐγγονῆς της διὰ τὸν Μπρουσκάιλ αὐτόν. Καὶ δι' αὐτό, ἕως οὗ φθάσουν κοντὰ, τῆς ἐψιθύριζε μερικὰς πληροφορίας διὰ τὸν γέρω Μπρουσκάιλ.

Τῆς εἶπεν, ὅτι ἦτο πλούσιος, ὅτι ἦτο φιλάργυρος, ὅτι ἦτο χωλὸς ἀπὸ νεώτατος, διότι ἔπεσεν ἀπὸ τὸ ἄλογόν του, ὅταν ἐπεχείρησε νὰ δείξῃ εἰς τὴν ἀρραβωνιαστικὴν του, ὅτι ἵππευε καλά, ὅτι τὸν ἔλεγαν χωλὴ γάτα οἱ ἐχθροὶ του...

Ἡ Μαρίκα ἦτο ὅλη αὐτὰ εἰς τὰς πληροφορίας τῆς μάμμης της, ἂν καὶ ἔλυπετο, διότι δὲν ἠθέλε νὰ γελοιοποιῆται τόσον ὁ πατὴρ τοῦ μικροῦ της χορτοκόπου, καὶ παρετήρησεν:

— Ἐν τούτοις, παρ' ὅλ' αὐτά, εἶναι ἀρκετὰ πλούσιος.

— Πλούσιος, Θεέ μου! σχεδὸν ἑκατομμυριοῦχος· ἔχει κ' ἔχει ὑποστατικά, καὶ κάθε χρόνον σχεδὸν ἀγοράζει καὶ ἀπὸ ἓν. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, ἂν καὶ εἶναι τόσον πλούσιος, πάλιν ἐργάζεται καθὼς κανεὶς χωρικός.

Καὶ ἔπειτα ἡ γραῖα συνεπλήρωσεν:

— Ὁ πρωτότοκος υἱὸς του ἔχει νὰ κληρονομήσῃ κάμποσα. Τοῦ ἀξίζει ὁμως, διότι ἐτελειοποιήθη εἰς τρεῖς πρωτενοῦσας τῆς Εὐρώπης· εἶναι ἀληθινὸς κύριος.

— Μπα! παρετήρησε μὲ χαρὰν ἡ Μαρίκα.

— Βέβαια. Ἄν ὁ πατέρας εἶναι χωρικός, τὸ μεγαλῆτερό του ὁμως παιδί ἠθέλησε νὰ τὸ κάμῃ πολιτισμένον κύριο.

— Ἄλλ' εἰπέτε μου, γιαγιάκα: μοῦ ὠμιλήσατε διὰ τὸν πρωτότοκον υἱὸν τοῦ Μπρουσκάιλ· ὑπάρχει λοιπὸν καὶ δευτερότοκος;

— Μάλιστα, ὑπάρχει, ἀπήντησεν ἡ μάμμη· εἶναι ὁ δευτερότοκος παιδί μὲ πολλὴν ἀξίαν. Αὐτὸς φορεῖ τὸν χωρικὸν σκούφον καὶ διευθύνει ὅλας τὰς ἐργασίας, ἂν καὶ εἶναι μόλις εἴκοσιν ἐτῶν.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ἀμάξι εἶχε πολὺ προχωρήσει, εἶχε πλησιάσει πλέον εἰς τὸ πεῦκο τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Μπρουσκάιλ. Ἡ Μαρίκα ὀπισθεν ἐκάστου δένδρου ἐφαντάζετο, ὅτι ἔβλεπε καὶ τὸν νέον χορτοκόπον, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐφαίνετο. Ἐν τούτοις ἡ ἀμαξα ἐπλησίαζεν. Ἡ Μαρίκα ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ ἤκουσεν ἐρχόμενον θόρυβον.

— Τί εἶναι ὁ θόρυβος αὐτός;

Ἡ γραῖα ἔτεινε τὸ οὖς.

— Ἄ! εἶπεν, εἶναι ὁ θόρυβος τῆς μηχανῆς, ποῦ καθαρίζει τὸ σιτάρι.

— Καὶ πῶς; τὸ καθαρίζουν μὲ τὴν μηχανήν;

— Βέβαια.

— Θὰ εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον νὰ τὸ ἴδῃ κανεὶς.

— Θὰ τὸ ἴδοῦμεν θέλοντας καὶ μὴ· δὲν βλέπετε τὸ ἄλογο; φοβήθηκε καὶ δὲν θέλει νὰ προχωρήσῃ· θὰ καταβῶμεν ἀπὸ τὸ ἀμάξι καὶ θὰ κάμωμεν τὸν δρόμον πεζῇ, καὶ τὸ ἀμάξι θὰ κάμῃ τὸν γῦρον καὶ θὰ μᾶς περιμένῃ εἰς τὴν γωνίαν τοῦ κτήματος.

Αἱ δύο γυναῖκες, ἀφοῦ κατέβησαν ἀπὸ τὸ ἀμάξι, μὲ μικρὰ βήματα ἤρχισαν νὰ προχωροῦν. Ὁ θόρυβος τῆς μηχανῆς ἠύξανεν ὅσον ἐπλησίαζον, ἀλλὰ καὶ ἡ καρδιά τῆς Μαρίκας ἐκτύπα σφοδρότερον ὅσον ἐπλησίαζον. Τέλος ἐφθασαν εἰς ἓνα σημεῖον, ὅπου ἡ σιηνὴ ὅλη ἐφαίνετο. Μία ἀτμοκίνητος μηχανὴ ἐλειτούργει· τριάντα περίπου ἐργάται ἐφερον τὸ σιτάρι, καὶ ἡ μηχανὴ μὲ τὴν ρυθμικὴν καὶ παταγώδη κίνησιν τὸ ἐχώριζε καὶ τὸ ἐκαθάριζεν.

— Ἄ! εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον ὅλον αὐτό! ἐφώνησεν ἡ Μαρίκα ἐκ χαρᾶς.

Ἡ μάμμη δὲν συνεμερίσθη ἢ δὲν ἐπρόσεξεν εἰς τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς ἐγγονῆς της, πρακτικὴ δὲ ὡς ἦτο, τῆς ἐψιθύρισε σχεδὸν εἰς τὸ αὐτὸ:

— Νά, ἰδοῦ, αὐτὸς ἐκεῖ εἶναι ὁ κληρονόμος· αὐτὸς μὲ τὸ ψάθινο καπέλλο, ποῦ βγαίνει αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ἡ Μαρίκα παρετήρησε τὸν νέον καὶ τὰ μάτια της ἔλαβον μιαν ἰδιαιτέραν ἀκτινοβολίαν, ἐνῶ ἡ καρδιά της ἐκτύπα σφοδρῶς.

— Πῶς εἶχεν ἀλλάξει ὁ νέος! ἐσκέπτετο ἡ κόρη· ὁ χωρικός μετεβλήθη εἰς νέον τοῦ κόσμου. Ἐφόρει κίτρινα παπούτσια, χρωματιστὸν ὑποκάμισον, λαίμοδέτην τῆς μόδας, καὶ φαίνεται, ὅτι θὰ ἐγνωρίζε καὶ νὰ φωτογραφῆ, ἀφοῦ ἐκράτει μιαν φωτογραφικὴν μηχανὴν στὸ χέρι.

ὦ! τὸν μικρὸν χορτοκόπον τῆς ἄλλοτε! Ἡ Μαρίκα, βλέπουσα τὴν μεταβολὴν ταύτην, κάπως ἔλυπήθη. Τὸν ἠθέλε περισσότερον πρωτοτόκον, περισσότερον ἀφελῆ καὶ ὀλιγώτερον τοῦ κόσμου τὸν νέον ἐκεῖνον. Πόσον τὴν εἶχεν ἐλκύσει ἡ συστολὴ του, ἡ συστολὴ ἐκείνη πρὸς τὰς γυναῖκας, ἡ ὁποία φανερόναι ἀγνόητα καὶ ἀρετὴν!

(ἀκολουθεῖ)

☛ Ἐφθασαν:

ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ.

Montonnières, Πεταλούδες, Ταινίαι μετώπου, Ταινίαι πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός, Loups, Ζῶναι κλπ.

Ἐπίσης εὐρίσκονται Κρέμαι Ἀφροδίτης ἀριθμ. 35 κατὰ τῶν κηλίδων καὶ πρὸς λεύκανσιν τοῦ προσώπου, Suc de Laitue ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέρμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν), Lotion de Beauté ἀριθμ. 12 (διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ δέρματος), Fleurs de Neige ἀριθμ. 88 (ρευστὴ ποῦδρα, ἣτις λευκαίνει τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ντεκολτέ), καθὼς καὶ Κρέμαι ἀντιρρυτιδικαί, Lotions ἐρυθρὰ, Ποῦδραι, Κραγιόν, Κρέμαι διὰ τὴν συγκράτησιν τῆς ποῦδρας, Camomille Allemande κλπ.

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΟΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Τὰ ρόδα και ὁ γάμος του.

Νέος πλούσιος πρίν, ὁ ὁποῖος ὅμως ἐσπικτάλησε τὴν περιουσίαν του, ἐσκέφθη νὰ ζητήσῃ τὴν χεῖρα πλουσίας νεάνιδος. Ὁ γάμος αὐτὸς θὰ ἦτο ἡ σωτηρία του.

Ἐγένετο δεκτὸς ὡς ὑποψήφιος, ἀλλ' ὁ δυστυχῆς, μὴ ἔχων πλέον χρήματα, δὲν εἴμποροῦσε νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς κοινωνικὰς ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τῆς μελλούσης...

Μίαν ἡμέραν ἡ χαριτόβρυτος δεσποινὶς τοῦ δεικνύει ἐν ὑπέροχον μόσχημα.

— Τὸ βλέπετε αὐτό; τοῦ λέγει, εἶναι δῶρον τοῦ μπαμπᾶ μου διὰ τὴν αὐριανὴν ἐορτὴν τῶν γενεθλίων μου.

Ὁ ὑποψήφιος δὲν δειλιῶ.

— Ἐγὼ, τῆς λέγει, δεσποινίς, δὲν θὰ σᾶς δώσω ἀδάμαντας, εἰσθε σεῖς ὁ πολυτιμώτερος τῶν ἀδαμάντων· θὰ σᾶς προσφέρω μίαν ποιητικὴν ἀνθοδέσμη, ἡ ὁποία θὰ σᾶς συμβολίσῃ μὲ τὸν πρωτοτυπώτερον τρόπον.

— Πῶς αὐτό; τὸν ἐρωτᾷ ἡ κόρη.

— Θὰ ἔχῃ τόσα τριαντάφυλλα, ὅσα καὶ σεῖς ἔχετε ἔτη.

— Ξεύρετε τὴν ἡλικίαν μου;

— Πῶς ὄχι; τὴν βλέπω.

Ἡ κόρη ἦτο εἰκοσιπέντε ἐτῶν, ἀλλὰ, κατὰ τὸ γενικὸν γυναικεῖον σύστημα, ἔκρυπτε πέντε ἔτη ἐκ τῆς ἡλικίας τῆς.

Ὁ νέος πηγαίνει εἰς τὸν ἀνθοπώλην του καὶ τοῦ παραγγέλλει μίαν ὠραίαν ἀνθοδέσμη μὲ εἰκοσι τριαντάφυλλα, δίδει κατόπιν τὴν διευθύνσιν τῆς μελλούσης καὶ τὴν κάρτα του.

Ὁ ἀνθοπώλης βλέπει, ὅτι ἀνθοδέσμη μὲ εἰκοσι τριαντάφυλλα εἶναι πολὺ πτωχὴ, ἔβαλε δέκα περισσότερα, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν πελάτην του.

Τὸ ἀποτέλεσμα;

Τὰ τριαντάφυλλα μεταβλήθησαν εἰς μούσμουλα.

Ὁ προσανατολισμὸς τῶν μυρμηκῶν.

Πῶς προσανατολίζονται εἰ μύρμηκες, διὰ νὰ εὐρίσκουν τοὺς δρόμους τῆς ἐπιστροφῆς των κατὰ τὰ μακρυνὰ των ταξίδια; Ἴδου ἐν ζήτημα, τὸ ὁποῖον προκαλεῖ πάντοτε τὴν ἐκπληξιν τῆς ἐπιστήμης.

Κατὰ τὰς νεωτέρας καὶ γενικῶς πλέον παραδεγμέναις παρατηρήσεις, ὁ προσανατολισμὸς τῶν μυρμηκῶν γίνεται τῇ βοήθειᾳ μιᾶς ἰδιαίτερας αἰσθήσεως, ἣτις διαφεύγει τὴν ἀνθρωπίνην γνῶσιν. Ὑπάρχει πιθανῶς εἰς τὸ ἐντομον τοῦτο μίαν εὐαισθησίαν μαγνητικὴν, ἀνάλογον πρὸς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἔχει ὁ ἄνθρωπος, καὶ πρὸ πάντων ἡ περιστερά. Ἀλλ' ἐδῶ σταματᾷ ἡ ἐρευνα, διότι εὐρίσκεται πρὸ σκότους, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπιτρέπει, παρὰ μόνον εἰκασίας.

Ἀμερικανικὴ προτίμησις.

Ἡ χήρα κυρία Τικασὲ, Ἀμερικανίς, εἶχεν ἐννέα ἀγόρια. Ἡ κυρία αὕτη εἶχε πολλὰς ὑπηρετίας σπιτί τῆς, εἶχε δὲ τὴν συνήθειαν νὰ νυμφεύῃ κάθε παιδί τῆς μὲ τὴν ὑπηρετίαν ἐκείνην, ἡ ὁποία θὰ ἔμενε σπιτί τῆς πέντε ἔτη καὶ θὰ ἐπεδεῖνυε τιμιότητα καὶ καλοὺς τρόπους. Ὅταν ἠρωτήθη διὰ τὴν ἰδιοτροπίαν τῆς αὐτῆς, ἀπήντησε:

— Δὲν ὑπάρχει καλλιτέρα δοκιμασία ἀπ' αὐτῆς. Ὅσονδήποτε καὶ ἂν καυχῆθῶμεν, ὅτι ξεύρομεν τὰ κορίτσια, τὰ ὁποία ἐκλέγομεν ὡς νύμφας μας, πάντοτε ἀπατώμεθα καὶ δημιουργοῦμεν οὕτω τὴν δυστυχίαν τῶν παιδιῶν μας ἔνῳ εἰς τὸ διάστημα πέντε ἐτῶν, καὶ μάλιστα μὲ τὴν διαρκῆ ἐπικοινωνίαν, εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ γνωρίσῃ καὶ τὰς παραμικροτέρας ἰδιοτροπίας τῆς κόρης. Θέλω τὰ παιδιὰ μου νὰ ζήσουν εὐτυχισμένα καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ ἐπέτυχον.

Περὶ ἀνέμων καὶ ὑδάτων συζητήσεις ἔχει καθιερώσῃ ἐπὶ τέλους ἡ παγκόσμιος φλυαρία, ἀλλὰ περὶ συννέφων, οὐρανοῦ, οὐρανολογίας καὶ συννεφολογίας, σᾶς βεβαίω, ὅτι πρώτην φορὰν ἤκουσα περιεργωτάτην συνομιλίαν μεταξὺ—θὰ τὸ μαντεύσετε—κ' ἴκλου πολυλόγων δεσποινίδων.

Ἐπρόκειτο διὰ μίαν θαυμασίαν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὁ ὁποῖος ὡσάν μοναδικὸς ἐμπνευστῆς ἐνὸς ἀριστουργηματικοῦ συνδυασμοῦ τῶν χρωμάτων, μὲ ἀφθονίαν ζήλευσιν, τὴν ὥραν ἐκείνην εἶχε σκορπίσῃ εἰς τὰ διαλείποντα σύννεφα τοῦ στερεώματος τὴν πορφύραν μὲ τὸν χρυσόν, τὸ ὑπόλευκον μὲ τὸ ὄχρῳν κίτρινον καὶ τὸ ἀνοικτὸν γαλάζιον.

Ἦτο πραγματικῶς μία στιγμή ἀπ' ἐκείνας, κατὰ τὰς ὁποίας, ὅπως ὁ Ροσιάν λέγει εἰς ἓνα του ποίημα, «ἡ πανσοφία τοῦ Θεοῦ, φθάνουσα εἰς τὸ ὑψιστον σημεῖον τῆς δυνάμεώς τῆς, σκορπίζει ἐμπνευσιν, ἐνθουσιασμόν, τὴν ἀδιαφιλονίκητον ὁμολογίαν, ὅτι κανεὶς χρωστήρ, οὐδεμία ὑπεράνθρωπος διάνοια θὰ ἀποδώσῃ ποτὲ καὶ τὸ ἐλάχιστον ἐκ τῶν θεϊκῶν δημιουργημάτων».

Εἰς μίαν τοιαύτην εἰκόνα μεγαλείου καὶ μοναδικῆς εὐμορφίᾳς ἓνας Ρούβενς δύσκολα θὰ ἐτόλμα νὰ ἀποτυπώσῃ κάτι μὲ τὸ παγκοσμίου φήμης τάλαντόν του.

Καὶ ὅμως τρία πρώτης γραμμῆς ὠραία καὶ κοκέτικα πλασματάκια, συνανηθέντα εἰς μεγίστην δύναμιν φλυαρίας περιέργου, ὅσον καὶ τραλλῆς, ἐπῆραν τὴν ἀφαντάστου κάλλους ἐκείνην εἰκόνα, διὰ νὰ τὴν κολλήσουν ἐπάνω τους, νὰ τὴν προσομοιάσουν μὲ τὴν μονάτην κούρσελλαρίαν των.

— Καυμένη Φιρή, αὐτὸ ἐκεῖ τὸ σανζάν δὲν σὲ φαίνεται πῶς μοιάζει τὰ πλεῖ τοῦ ψιλοῦ μπούστου μου;

— Ἀμ' ἐκείνο ἐκεῖ τὸ ρεγιονὲ πάλ μπλε τί σὲ λέγει; Δὲν μοιάζει λίγο τὴν φισοῦ τὴν περυσινή μου;

— Ἐγὼ θὰ χάσω τὸν νοῦν μου μ' αὐτὸ τὸ χρυσαφὴ βυσινὴ συννεφάκι. Διὲς το, ὅλο μαζὴ θαρρεῖς καὶ εἶναι ἐκεῖνο τὸ φιογγάκι, ποῦ ἀρεῖς πολὺ.

Ἔτσι, μὲ τέτοιαν παρομοίωσιν, ἐπέρασαν ἓνα ὀλόκληρον ἀριστουργηματικὸν φαινόμενον τῆς φύσεως, διὰ τὸ ὁποῖον ἐχρηιάζετο πολὺ τόλμη νὰ τὸ ἀτενίσῃ καὶ περισσοτέρω νὰ τὸ αἰσθανθῆ καὶ νὰ τὸ περιγρόψῃ κανεὶς.

Ἄν δὲν ἀπατώμαι, τὸ γνωστὸν σύγγραμμα «ἡ αἰωνία γυναίκα», μεταξὺ ἄλλων, γράφει, ὅτι «καὶ τοῦ φωτὸς ἀκόμη ταχύτερον εἶναι ἡ γυναικεία ἀντίληψις, ὅταν πρόκηται νὰ ἀποδώσῃ εἰς ἑαυτὴν κάτι, ποῦ τὴν πολακεύει».

Τί ἄλλο, παρὰ ἡ συζήτησις τῶν τριῶν ἡρωίδων μας ἐχρηιάζετο, διὰ νὰ δικαιώσῃ τὰς σκέψεις τοῦ μεγάλου συγγραφέως;

Ἐρισμένως καὶ οἱ τρεῖς θὰ ἐδιάβασαν πολὺ τὸν ἐγκωμιαστὴν τῶν γυναικῶν κ. Νέην, ὁ ὁποῖος ἔγραψεν, ὅτι «μόνον ὅλη ἡ δύναμις τοῦ οὐρανοῦ, μὲ ὅλα τὰ χρώματα μεγαλοπρεποῦς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, εἶναι δυνατὸν νὰ παρομοιάσῃ τὴν εὐμορφίαν μιᾶς τελείας καλλονῆς».

Ἀληθῶς ἐπρόκειτο περὶ ὠραίων δεσποινίδων, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι ἡ σκηνὴ τῆς παραβολῆς, ἀντὶ ἐν ὧρᾳ ἀνατολῆς, συνέβαινε ἐν ὧρᾳ δύσεως.

Ἀλλὰ τί πρὸς τοῦτο;

Μήπως καὶ εἰς τὴν ἀνατολὴν καὶ εἰς τὴν δύσιν δὲν ἀπαντοῦν «αἱ αἰώνιαί γυναῖκες»!

Ἄσ...

Μνημόσυνον Ἰωακείμ τοῦ Γ'.—Τὴν Κυριακὴν ἐτελέσθη ἐν Μπριαζήκιοι μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ', τὸ ὁποῖον διοργάνωσεν ἡ αὐτόθι ὁμογενὴς κοινότης. Κατ' αὐτὸ συνέρρευσεν ἀρκετὸς κόσμος, ἐν ᾧ διεκρίνοντο ὁ πρῶην Μ. Πρωτοσύμβулλος κ. Ἀθηναγόρας καὶ οἱ κύριοι Στ. Καραθεοδωρῆς, Μ. Ρακτιβὶν καὶ Σ. Σπυρίδωνος. Μετὰ τὸ μνημόσυνον ἐγένετο ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς σχολῆς ὑποδοχὴ.

Προαγωγή.—Εἰς τὴν θέσιν πρώτου ἱεροδιακόνου τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας ἐν Μπέγιογλου, προήχθη ὁ δεύτερος διάκονος τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας ἱεροῦ. κ. Πάτροκλος Δημόπουλος. Εἰς τὸν ἐπαξίως προαχθέντα τοῦτον κληρικὸν ἐκφράζομεν τὰ συγχαρητήριά μας.

Ἑλλ. Φιλολ. Σύλλογος.—Τὴν Τετάρτην ἐσπέρας ἐν τῇ συνεδρίᾳ τοῦ Βιολογικοῦ τμήματος τοῦ Ἑλλ. Φιλολ. Συλλόγου ὁ γνωστὸς τῆς πόλεώς μας ἱατρὸς κ. Ἀ. Μισιρλόγλου, ἐπιμελητῆς τοῦ χειρουργικοῦ τμήματος τῶν Ἑθν. Φιλανθρ. Καταστημάτων, ὠμίλησε περὶ «σπανιωτάτης περιπτώσεως διφύλου ἐρμαφροδιτισμοῦ». Περὶ τῆς ἐγγειρήσεως ταύτης τὸ «Ἄσ' Ὅλα» εἶχε δημοσιεύσει ἐν καιρῷ περιληπτικὰς τινὰς πληροφορίας.

Θάνατος.—Τὸ παραθῶν Σάββατον, 21 λήξαντος, ἀπέθανε καὶ θῆ ἐπιούσαν ἐκηδεύθη ἐν Φαναριῶ ὁ σεβαστὸς θεῖος τοῦ Μ. Πρωτοσυγκέλλου πανοσιολογιστάτου κ. Καλλινίκου Μιχαὴλ Βακαλόπουλος, γνωστὸς εἰς τὸν ἐμπορικὸν κόσμον τῆς πόλεώς μας, διατελέσας ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν ἀρχιεργάτης εἰς τὸ Μονοπωλεῖον τῶν Καπνῶν. Ὁ μακαρίτης ἐξετιμᾶτο παρ' ὄλων διὰ τὰς πολλὰς αὐτοῦ ἀρετὰς, τὴν δὲ κηδεῖαν του παρηκολούθησε πολὺς καὶ ἐκλεκτὸς κόσμος. Εἰς τὴν ἀπαρηγόρητον οἰκογένειαν τοῦ μεταστάντος ἀπευθύνομεν τὰ συλλυπητήριά μας.—Α.

Κινηματογράφοι. Σινὲ Παλάς. Καθ' ἐκάστην ἡμερίδα ἀπὸ τῆς 3 μ. μ. καὶ ἐσπερίδες ἀπὸ τῆς 9 1/2 μ. μ. ὥρας. Αἰθούσα κομψὴ καὶ πολυτελής, προγραμμα πάντοτε ἐκλεκτὸν καὶ καλλιτεχνικόν. Πολεμικὰ γεγονότα, δράματα, κομωδίαι.

Ἀμφιθέατρον.—Πλουσιώτατον πρόγραμμα κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην· ταινίαι ἐκλεκταὶ καὶ ἐπικαιροὶ, δράματα μεγίστου ἐνδιαφέροντος καὶ κομωδίαι εὐφυσέσταται. Ἡ διεύθυνσις τοῦ κινηματογράφου τοῦτου, ἐπιθυμοῦσα, ὅπως εὐαρεστήσῃ τὴν ἀφθόνως συρρέουσαν εἰς αὐτὸ καλὴν κοινωνίαν, συνέστησεν ὀρχήστραν ἐκ διαφόρων ὀργάνων, τελείως κατηρτισμένην, ἣτις παίξει ἐκλεκτὰ τεμάχια. Προτιμᾶτε τὸν κινηματογράφον τοῦ Ἀμφιθέατρον, διότι ἐξέχει πάντοτε τὸ πρόγραμμά του.

Ροαγιάλ. Ἡ μεγάλη αἰθούσα τοῦ «Βαριστέ» συγκεντρώνει καθ' ἐκάστην τὸν καλὸν κόσμον τῆς πρωτευούσης, χάρις εἰς τὸ ἐκλεκτὸν του πρόγραμμα καὶ τὴν καλὴν μουσικὴν. Οἱ ἀναγνώσταί μας ἔχουν ἐκπτώσιν 50 % ἀν παρευσιάσων τὸ εἰς τὴν ὀπισθεν σελίδα δημοσιευόμενον δελτίον.

Κοσμογράφος (πρῶην Ἴπποδρόμιον). Πάντοτε ὠραῖαι καὶ ἐπικαιροὶ ταινίαι. Ἀερισμὸς, φωτισμὸς ἀπλестος· ἡ τελεία μουσικὴ καὶ ἡ κομψότης τῆς μεγάλης αἰθούσης του τὸν καθιστῶσι πολυσύχναστον ἐκλεκτοῦ κόσμου κέντρον. Εἴσοδος μόνον μὲ 70 παρ.

Χειμερινὸν θέατρον Καδὴ-κιοῖ. Σινεμά Ὀριαντάλ. Εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν κινηματογράφων. Τὸ πρόγραμμά του εἶναι ἀπόλαυστις. Αἱ θαυμάσια ταινίαι του συγκεντρώνουν καθ' ἐκάστην πλῆθος ἐκλεκτοῦ κόσμου. Ὅλοι σὲ «Σινεμά Ὀριαντάλ».

Προόδον (Ταταούλων). Λειτουργεῖ κατὰ Κυριακὴν ἐν ἡμερίδι καὶ ἐσπερίδι εἰς εὐρύχωρον ἡλεκτροφώτιστον καὶ καλῶς ἀερισζομένην αἰθούσαν. Πρόγραμμα πάντοτε ποικίλον, ἐκλεκτὴ μουσικὴ καὶ πρώτης τάξεως κυλισίον τὸν καθιστῶσι μοναδικῶν τῶν Ταταυλιανῶν κέντρον. Κατὰ τὰ διαλείμματα ἐκλεκτὴ μανδολινάτα.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ
Δευτέρα, Τετάρτην καὶ Παρασκευήν, 3-5 μ.μ.,
Γαλατᾶ, Γενί Γιόλ, ἀριθμ. 11,
Φαρμακεῖον Νικοπόθης.

Διὰ τὸν ΣΤΟΜΑΧΟΝ
καὶ τὰ ΕΝΤΕΡΑ σας
ἀποταθῆτε εἰς τὸν εἰδικὸν στομαχολόγον
ΙΑΤΡΟΝ ΜΑΜΜΕΛΗΝ
ὁδὸς Θεάτρον, ἀριθμ. 5.
Δέχεται 2-4 μ. μ.
Ἀριθμ. Τηλεφώνου : Ρερα 2275.

ΝΑΪΛΗ - ΒΕΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ἐν Γαλατᾶ, Σαρόγλου χάν, ἀριθμ. 6,
ὀπισθεν τῆς Κρεδὶ Ἀνωαί.

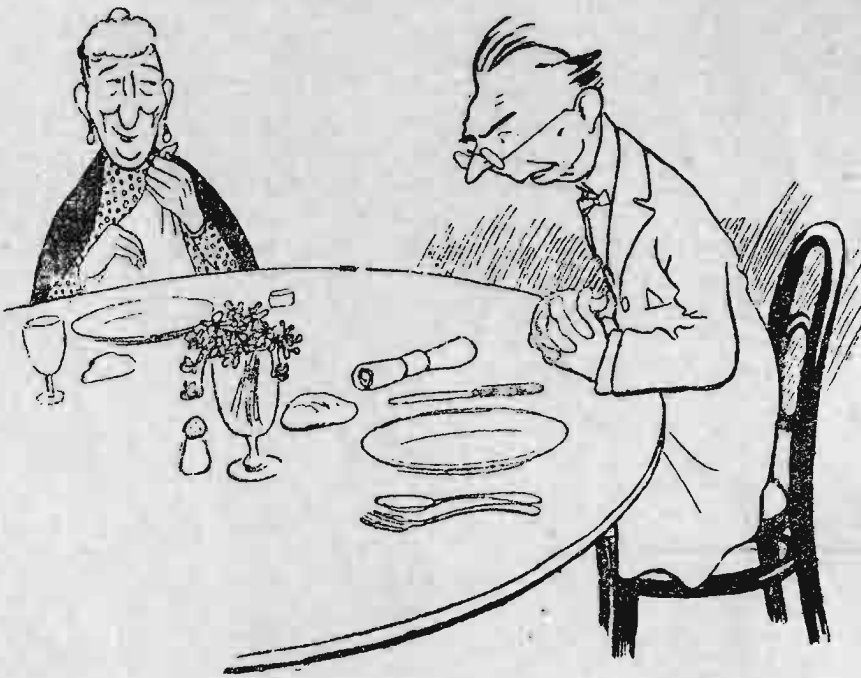
Διεκπεραίωσις πάσης ὑποθέσεως
εἰς ὅλα τὰ δικαστήρια.

Τὸ ἀποτέλεσμα.

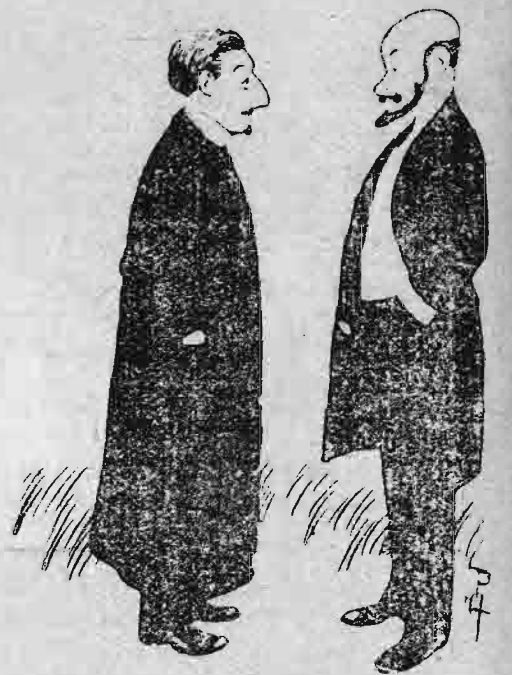
— Ἡ διάλεξις ἐπέτυχε πληρέστατα· τώρα θὰ κοιμηθῶ με πολλή διάθεσι.

Γενναιότης.

— Τί ἔχεις μαγειρεύσει σήμερα, γυναίκα ;
— Οὐφ! καυμένη και σὺ! ... Γλῶσσα βραστή.
— Νᾶχες τουλάχιστον τὴν γενναιότητα νὰ μαγειρεύεις τὴν γλῶσσάν σου!

Δικαία ἀπαίτησις.

— Τί νὰ σοῦ πῶ; Τὸ σωστὸ εἶναι οἱ πλούσιοι νὰ παίρνουν τὴν πτωχές.
— Γιατί;
— Γιὰ νὰ μένουν διαθέσιμες ἡ πλούσιες.

» ΕΥΘΥΜΑ «

Ἀφέλεια μικροῦ.

— Ὁ πατέρας θὰ δώσῃ, λέγει, τὸ ρολόγι του γιὰ νὰ τοῦ τὸ καθαρίσουνε, γιατί δὲν δουλεύει ἀπὸ τὸ πρωί. Ἐχει ὅμως ἄδικο· ἐγὼ τοῦ τὸ ἐπλυνα χθὲς μέσα στὴ λεκάνη με καλὴ σαπουνάδα.

Πατρικὴ στοργή.

Ἡ κόρη τοῦ μεγαλειτέρου φιλαργύρου τοῦ κόσμου πρόκειται νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ ἑνὸς ἱατροῦ καὶ ἑνὸς δικηγόρου, ζητούντων τὴν χεῖρά της.

— Πάρε, κόρη μου, τὸν γιατρό, γιὰ νὰ ἔχῃς οἰκονομίαν ὅταν ἀρρωσταῖς.

Ἀνάμνησις θλιβερά.

— Αὐταὶ αἱ τρίχες, ποῦ ἔχετε στὸ μενταγιόν σας, εἶναι βέβαια σουβενίρ.

— Μάλιστα, εἶναι τοῦ ἀνδρός μου.

— Ὁ ἀνδρὸς σας ζῆ;

— Ναι, μὰ ἡ τρίχες του δὲν ὑπάρχουν πλέον.

Οικιακαὶ σκηναί.

— Ἄλλον κορσὲ πάλιν ἔχασα. Στοιχηματίζω, ὅτι ἡ δοῦλά μου τὸν ἐσοῦφρωσε μὲ αὐτόν.

Ὁ σύζυγος μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Ποῖον ἀπὸ τοὺς κορσέδες σεῦ ἔχασες;

— Νά, ἐκεῖνον τὸν ἄσπρον μεταξωτό. Βέβαια ἡ δοῦλα τὸν ἐπῆρε καὶ ἴσως τὸν φορεῖ τώρα.

Ὁ σύζυγος ἀφηρημένος πλέον:

— Καλά. Θὰ κυττάξω ἐγὼ καὶ σοῦ λέω!

Τὰ χάλια τῶν δημοσιογράφων.

Ἐνας Ἀμερικανὸς ἱεροκήρυξ εἰς τὸ τέλος τῆς ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ὁμιλίας του εἶπεν:

— Ἄς ἐγερθῶσιν ὅλοι οἱ πληρώνοντες τὰ χρέη των.

Ἀκαριαίως ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά ἠγέρθησαν ἀμέσως ἐκ τῶν θέσῶν των, πλην ἑνός.

Κατόπιν δέ, ὅταν ἐκάθησεν ὁ ἱεροκήρυξ, προσέθηκεν:

— Ἄς ἐγερθῆ τὴν ὥρην πᾶς ὁ μὴ πληρώνων τὰ χρέη του.

Ἐσηκώθη τότε ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις δὲν εἶχεν ἐγερθῆ τὴν πρώτην φορὰν, ἕνας κακομοιριασμένος καὶ λεροφορημένος.

— Γιατί, φίλε μου, τὸν ἠρώτησεν ὁ ἱεροκήρυξ, σεῖς μόνον ἐξ ὅλων τῶν ἐκκλησιαζομένων δὲν πληρώνετε τὰ χρέη σας;

— Ἐξέδιδα ἐφημερίδα, τοῦ ὀπῆντησ, καὶ οἱ ἀδελφοί μου ἐδῶ, οἱ ὅποιοι πρὸ μιᾶς στιγμῆς εἶχον σηκωθῆ στὰ πόδια των, ἦσαν συνδρομηταί μου καὶ...

ΜΑΘΗΜΑΤΑ Ἑλληνικῶν, Μαθηματικῶν καὶ Γαλλικῶν εἰς τιμὰς μετρίας. Μέθοδοι ἀποτελεσματικά. Ἀπευθυντέον παρ' ἡμῖν: Π.Ε.813.

ΟΙΚΟΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ καλλίστης οἰκογενείας ζητεῖ θέσιν. Διδασκαλία ἑλληνιστί καὶ γαλλιστί. Εἰδικὴ δι' ἐργόχειρα. Ἀπευθυντέον παρ' ἡμῖν.

Τὰ καλλίτερα κρασιά,
τὰ εὐγευστότερα ρακιά
εἰς τὰς ἀποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

ἐν Γαλατῇ, Φερμελετζιλέρ, 86-90. Τηλέφ. 1105.

Ἄσ' Ὅλα ΔΕΛΤΙΟΝ
παρέχον ἔκπτωσην 50 0/0
εἰς ὅλας τὰς παραστάσεις καὶ τὰς θέσεις τοῦ
ΣΙΝΕΜΑ ΡΟΑΓΙΑΛ
(Θέατρον Βαριετέ).

Ἀποκόψατε τὸ παρὸν δελτίον καὶ παρουσιάσατέ το εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Κινηματογράφου.

ΛΟΓΙΣΤΗΣ πεπειραμένος καὶ ἤδη ἐν διαθέσιμότητι, ἀναλαμβάνει τὴν ἐπιμελίαν, τακτοποίησιν καὶ τήρησιν καταστάσεων. Ὁμοίως ἀναλαμβάνει τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἐμπορικῶν. Ἀμοιβὴ μετρία. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΕΡΔΟΣ

Κατάστημα μανιφατούρας

ΔΗΜΗΤΡΟΣ ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

ΓΑΛΑΤΑ, ἐναντι Τοῦνελ, 29.

Εἰς αὐτὸ εὐρίσκειτε: Πανιά διαφόρων εἰδῶν καὶ ποιότητων. Ὑφάσματα μάλλινα καὶ βαμβακερά διὰ κυρίας. Φανέλλες, προσόψια, κουβέστες, στόρια, τραπεζομάνδηλα, πετσέτες κτλ. Ὅλα ἐκλεκτά καὶ εἰς τιμὰς εὐθηγοτάτας.